

NEBESKÉ MĚSTO

EMANUEL SWEDENBORG

1758

2003

www.andele-nebe.cz
www.vesmirni-lide.cz

OBSAH

(*)

Předmluva Lee Woofendena

(**)

ÚVOD

O novém nebi a nové zemi a co znamená nový Jeruzalém

(***)

PŘEDMLUVA

Srovnání starého a současného náboženství

ČÁST I

VNITŘNÍ STRUKTURA ČLOVĚKA

KAPITOLA 1

Dobro a pravda

KAPITOLA 2

Vůle a inteligence

KAPITOLA 3

Vnitřní a vnější já

ČÁST II

LÁSKY ČLOVĚKA

KAPITOLA 4

O lásce všeobecně

KAPITOLA 5

Sobectví a láska k hmotnému světu (materialismus)

KAPITOLA 6

Láska k druhým lidem neboli konání dobra

ČÁST III

DUCHOVNÍ ŽIVOT

KAPITOLA 7

Víra

KAPITOLA 8

Zbožnost

KAPITOLA 9

Svědění

KAPITOLA 10

Svoboda

KAPITOLA 11

Zásluhy a uznání

ČÁST IV

DUCHOVNÍ VÝVOJ

KAPITOLA 12

Pokání a odpuštění hříchů

KAPITOLA 13

Znovuzrození

KAPITOLA 14

Pokušení

ČÁST V

KŘEŠŤANSKÉ OBŘADY

KAPITOLA 15

Křest

KAPITOLA 16

Večeře Páně

ČÁST VI

ŽIVOT PO SMRTI

KAPITOLA 17

Vzkříšení z mrtvých

KAPITOLA 18

Nebe a peklo

ČÁST VII

ASPEKTY NÁBOŽENSTVÍ

KAPITOLA 19

Křesťanské náboženství

KAPITOLA 20

NEBESKÉ MĚSTO

Písmo svaté – Bible

KAPITOLA 21

Prozřetelnost

KAPITOLA 22

Pán

KAPITOLA 23

Správa věcí náboženských a občanských

(24)

DOSLOV

Předmluva Lee Woofendena k anglickému překladu z latinskému originálu

Žijeme v době duchovních revolučních změn. Křesťanská náboženství se stala předmětem kritického zkoumání jako nikdy před tím. Někteří lidé opouštějí své církve. Ostatní si podržují konfesijní vazby, avšak touží po hlubším proniknutí do duchovní reality.

Před více než dvěma sty lety Emanuel Swedenborg začal podobné hledání. Pro syna luteránského biskupa by bylo přirozenou volbou církevní povolání. Emanuel Swedenborg místo toho zvolil kariéru ve vědě a technice. Cestoval z rodného Švédska do intelektuálních středisek Evropy a zde se učil u významných vědců té doby.

Když se vrátil ze svých cest, přijal místo ve švédském ministerstvu hornictví. Hornictví bylo tehdy ve Švédsku největším průmyslem. Swedenborg pojal svoje místo odpovědně. Opět cestoval po Evropě, tentokrát aby poznal nejnovější a nejlepší důlní techniky a mohl je pak uplatnit ve Švédsku. Jeho nové postavení předpokládalo značně různorodé činnosti – od porad o důlních předpisech a zprostředkování v obchodních sporech, po přímý dohled v dolech a řešení problémů na místě.

Mezitím pokračoval ve svých vědeckých studiích. Zvládal téměř všechny obory vědeckých znalostí, které v jeho době existovaly, a psal knihy o mnohých z nich. Učinil nové objevy a navrhl teorie k výkladu jevů, se kterými se setkal.

*Jeho cílem nebylo jen rozšíření a prohloubení vědeckých znalostí, Swedenborg hledal **lidskou duši**. Zaměřil se na lidské tělo a mozek, pokoušel se najít vědeckým pozorováním umístění lidské duše. Avšak čím usilovnější byly jeho studie, tím více zjišťoval, že tento cíl uniká jeho možnostem. Pochopil, že poznání lidské duše nedosáhne studiem hmotného světa, protože duše patří do úplně odlišné roviny – do roviny duchovní.*

*V tomto bodě Swedenborgův život doznal hluboké proměny. Řadou snů a vidění se cítil povolán Bohem opustit svoji vědeckou práci a začít zkoumat hluboká mystéria ducha a náboženství. Jeho dřívější vědecké studie však nebyly marné. Pochopil, že **každý hmotný předmět vyjadřuje hlubší duchovní realitu**. Jeho důkladná znalost hmotného světa mu dala základ, který potřeboval k pochopení funkce vnitřního duchovního světa. A jeho schopnosti pečlivého pozorování a analýzy se rovněž ukázaly jako velmi cenné.*

*Následujících třicet let – až do roku 1772, kdy ve věku 84 let zemřel – Swedenborg zasvětil duchovním studiím. Podle jeho vlastní zprávy **Bůh mu dovolil být při vědomí současně v duchovním i hmotném světě**. Položil základy novému křesťanství vhodnému pro věk intelektuální svobody. **Nebeské město** je Swedenborgovým krátkým úvodem do tohoto křesťanství. Bylo původně vydáno v latině v roce 1758 jako **De Nova Hierosolyma et ejus Doctrina Coelestis** (**Nový Jeruzalém a jeho nebeská filosofie**). Swedenborg čerpal podklady ze své starší osmisvazkové práce **Arcana Coelestia** (**Tajemství z nebe**).*

*Cílem mého překladu **Nebeského města** bylo převést Swedenborgovu jednoduchou a čitelnou latinu do stejně čitelné moderní angličtiny. Použil jsem pokud možno nejjasnější, nejméně sektářský jazyk k vyjádření pozoruhodného rozsahu Swedenborgovy původní vize.*

*V **Nebeském městě** Swedenborg transformuje mnoho obvyklých náboženských idejí do živých nových pojmů. Využívá stupně duchovního růstu, zkoumá hlubší struktury lidské mysli a dává nový význam mnoha křesťanským názorům a zvyklostem. Přemýšlivý čtenář se*

dostane díky zřejmé podobnosti se známými náboženskými idejemi do bohatého a odměnu poskytujícího světa nových duchovních pohledů.

Guemes Istand, Washington.

ÚVOD

(**)

O NOVÉM NEBI A NOVÉ ZEMI A CO ZNAMENÁ NOVÝ JERUZALÉM

(1)

V Apokalypse se praví:

A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly ... A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta zdobená pro svého ženicha. ...

Město mělo mohutné a vysoké hradby, dvanáct bran střežených dvanácti anděly a na branách napsaná jména dvanácti pokolení synů Izraele. ... A hradby města byly postaveny na dvanácti základních kamenech a na nich bylo dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránkových.

Ten, který se mnou mluvil, měl zlatou míru, aby změřil město i jeho brány a hradby. Město je vystaveno do čtverce: Jeho délka je stejná jako šířka. Změřil to město, a bylo to dvanáct tisíc měr. Jeho délka, šířka i výška jsou stejné. Změřil i hradbu, a bylo to sto čtyřicet čtyři loket lidskou mírou, kterou použil anděl. Hradby jsou postaveny z jaspisu a město je z ryzího zlata, zářícího jako křišťál. Základy hradeb tohoto města jsou samý drahokam: ... A dvanáct bran je z dvanácti perel, ... A náměstí tohoto města je z ryzího zlata jako z průzračného křišťálu.

... To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: Zářící nad ním sláva Boží a jeho světlem je beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu.

(Zjevení 21, 1,2,12-24)

Když čteme tuto pasáž, chápeme ji pouze v **doslovném smyslu**. Z tohoto pohledu se pak domníváme, že nebe a země, které vidíme, zmizí. Místo nich vznikne nové nebe, svaté město Jeruzalém sestoupí na novou zem. Jeho rozměry budou odpovídat výše uvedenému popisu.

Andělé tomu však rozumějí naprosto jinak. Každý detail, který my vysvětlujeme na **úrovni hmotné**, oni chápou na **úrovni duchovní**, ve které se nachází **skutečný význam poselství, vnitřní duchovní smysl Bible**.

Dále uvádíme, co jednotlivé pojmy této pasáže znamenají ve **VNITŘNÍM duchovním chápání andělů**.

Novým nebem a novou zemí se rozumí NOVÉ NÁBOŽENSTVÍ V NEBI I NA ZEMI.

Svaté město Jeruzalém sestupující od Boha z nebe představuje UČENÍ TOHOTO NÁBOŽENSTVÍ.

Jeho délka, šířka a výška, které jsou stejné, vypovídají o VŠECH DOBRÝCH VLASTNOSTECH A PRAVDIVÝCH IDEJÍCH TOHOTO UČENÍ JAKO CELKU.

Městské hradby symbolizují PRAVDIVÉ IDEJE, KTERÉ JE CHRÁNÍ.

Rozměrem zdi sto čtyřicet čtyři loket lidskou mírou, kterou použil anděl, se rozumějí VŠECHNY TYTO OCHRANNÉ PRAVDY A JEJICH VLASTNOSTI.

Dvanáct bran je z dvanácti perel představuje PRAVIVÉ IDEJE, KTERÉ PŘIVÁDĚJÍ LIDI K VÍŘE. Totéž znamená Dvanáct andělů v branách.

Základy hradeb ze samých drahokamů symbolizují IDEJE, na nichž je učení tohoto náboženství založeno.

Dvanáct pokolení Izraele znamená VŠECHNY PRINCIPY NÁBOŽENSTVÍ DOHROMADY I ODDĚLENĚ. Dvanáct apoštolů má stejný význam.

Zlato zářící jako křišťál, z něhož je město s ulicemi postaveno, představuje DOBRÉ VLASTNOSTI PRAMENÍCÍ Z LÁSKY, KTERÉ PROZAŘUJÍ PRAVDIVÉ IDEJE TOHOTO UČENÍ.

Spasené národy a králové světa, odevzdají městu svou slávu, vypovídají O VŠECH VĚŘÍCÍCH, KTERÍ ČINÍ DOBRO A VYZNÁVAJÍ PRAVDIVÉ IDEJE.

Bůh a Beránek představují PÁNOVO VLASTNÍ BOŽSTVÍ A JEHO BOŽSKÉ ČLOVĚČENSTVÍ.

Takto vypadá duchovní smysl Bible. Za základ mu slouží smysl hmotný, jímž se doslovný smysl. Tyto dva významy, hmotný a duchovní, spolu kooperují prostřednictvím své vzájemné vnitřní souvislosti. *(Ve Swedenborgových knihách „souvislost“ značí živý vztah mezi věcmi ve dvou různých rovinách reality – obvykle **duchovní** a **hmotné**. Můžeme o tom přemýšlet jako o způsobu, kterým se **duchovní věci** projevují ve **hmotné rovině** – pozn. vydavatele.)*

(2)

Dříve, než se podíváme na **učení Nového Jeruzaléma**, je nutné si povědět něco o **novém nebi a nové zemi**.

Ve spisku **Poslední soud a zničený Babylón** je vysvětleno, co se myslí **prvním nebem a první zemí**, které zmizely. Po jejich zmizení, jinými slovy, po konání Posledního Soudu, Pán stvořil **nové nebe**. Toto **nové nebe** bylo vytvořeno ze všech lidí, kteří žili životem víry a lásky od doby Pánova příchodu až po současnost. Pouze tito lidé byli totiž obrazy nebeského uspořádání.

Vztahy v **nebi** se odvíjejí v souladu s **nebeským řádem**. Vycházejí z Pána formou božské pravdy a pocházejí z božského dobra. Životem podle božské pravdy přijímáme tuto formu svým **duchem**.

Z toho si můžeme udělat představu, kdo tvoří **nové nebe** a jak **toto nebe** vypadá: **Je zcela harmonické**. Když žijeme životem víry a lásky, milujeme ostatní lidi jako sebe samé a láskou se s nimi vzájemně ztotožňujeme. V **duchovním světě** je **láska spojením**. **Jestliže se všichni navzájem milují, existuje mezi nimi SOULAD**. Jeden s druhým jsou spojeni podle **nebeského uspořádání**. Staneme se jakoby **jednou osobou**, protože nás nic nerozděluje a neodděluje. Vše nás **spojuje** a pomáhá nám společně pracovat.

(3)

Protože **nové nebe** bylo vytvořeno ze všech lidí, kteří žili životem víry a lásky od časů, kdy Pán žil na zemi až po současnost, je zřejmé, že do něho patří jak křesťané, tak i nekřesťané. Ale větší část **nebe** tvoří všechny děti z celého **světa**, které zemřely od doby Pánova prvního příchodu. Pán je všechny přijal v **nebi**, zde je andělé vychovávali a vyučovali, aby s ostatními spravedlivými mohly tvořit **nové nebe**. Podle toho si tedy můžeme představit, jak je **toto nebe** velké.

(4)

Toto nové nebe je jiné, než bylo **staré nebe**, které existovalo před příchodem Pána. Avšak **tato dvě nebe** jsou uspořádána tak, že spolu vytvářejí **NEBE JEDNO**. **Nové nebe** je odlišné od **nebe starého**, protože lidé ve staré náboženské epoše pohlíželi na život **pouze** z hlediska **lásky** a **dobra**. Neznali část nauky o víře oddělené od lásky. Proto **staré nebe** tvoří **vyšší vrstvu** a **nové nebe vrstvu pod ním**.

Nebe je uspořádáno do vrstev, jedna nad druhou:

(4-1)

Andělé vyšší nebeské vrstvy se nazývají **NEBEŠTÍ ANDĚLÉ**. Většina z nich pochází z **nejranějšího náboženského období**. Nazývají se tak pro svou **NEBESKOU LÁSKU**, jež je láskou k Pánu.

(4-2)

Andělé nižší nebeské vrstvy se nazývají **DUCHOVNÍ ANDĚLÉ**. Většina z nich žila ve **staré náboženské době**. Říká se jim tak pro jejich **DUCHOVNÍ LÁSKU**, která je **dobrotou k druhým lidem**.

(4-3)

Pod nimi jsou ještě **ANDĚLÉ**, kteří **konají dobro ze své víry**, ti, kteří **ŽILI SVOU VÍROU**, což znamená, že **žili v souladu s učením svého náboženství**. Žít znamená chtít a konat.

Tato nebesa tvoří JEDINÉ NEBE pomocí přímého a nepřímého vlivu Pána.

(5)

Doposud jsme hovořili pouze o **novém nebi**. Nyní si povíme něco o **nové zemi**.

Nová země symbolizuje **NOVÉ NÁBOŽENSTVÍ NA ZEMI**. Když jedna náboženská epocha končí, Pán začíná novou. Pečuje o to, aby na zemi vždy bylo náboženství, protože je to právě náboženství, které Pána spojuje s lidským pokolením, spojuje tedy nebe se světem. Prostřednictvím náboženství se dozvídáme o Pánu, učíme se božským pravdám, které nás k Němu přibližují.

Kdybychom plně rozuměli duchovnímu smyslu Bible, věděli bychom, že nová země představuje nové náboženství. Je-li v tomto smyslu zmíněno v Bibli nějaké území, nemyslí se tím přímo to území, ale **lidská společnost, která tam žije, a její bohoslužba**, neboť to je duchovní význam **země**.

Mluví-li Bible o **zemi** bez toho, že by uváděla nějaké **konkrétní území**, myslí se **země Kanaán**. Náboženství je zde od nejranějších dob. Proto všechna místa v Kanaánu, zmíněná v Bibli, společně s okolními oblastmi, horami a řekami, představují a symbolizují hlubší duchovní vrstvy náboženství. Proto se také stalo zvykem křesťanů mluvit o **nebeském Kanaánu** a myslet tím **NEBE**.

(6)

Povězme si také něco o významu **Jeruzaléma** v duchovním smyslu Bible.

Jeruzalém představuje **NÁBOŽENSKÉ UČENÍ**. Tento význam má proto, že Jeruzalém byl jediným místem v celé zemi kananejské, kde byl chrám i oltář a kde se přinášely oběti, to tedy znamená, že bohoslužba se konala v Jeruzalémě. Třikrát do roka se tam slavily svátky, kterých se musel zúčastnit každý muž. Takže v duchovním smyslu Jeruzalém představuje **NÁBOŽENSKOU BOHOSLUŽBU**. Je to totéž, jako když řekneme, že Jeruzalém představuje **náboženské učení**, protože naše bohoslužba je dána učením, podle kterého se koná.

Nazývá se **svatým městem**, **novým Jeruzalémem**, **sestupujícím z nebes od Boha**, protože v duchovním smyslu Bible **města** symbolizují **různá učení**. **Svaté město** představuje **UČENÍ O BOŽSKÉ PRAVDĚ**, protože **ta je tím**, co Bible nazývá **svatým**.

Nazývá se **Novým Jeruzalémem** ze stejného důvodu, jako užíváme název **nová země**. Tedy **země** znamená **NÁBOŽENSTVÍ** a **Jeruzalém JEHO UČENÍ**.

Město je popsáno jako sestupující z nebes od Boha, protože všechny božské pravdy vycházejí z nebe od Boha a toto náboženství má své učení z božské pravdy.

Přestože Jeruzalém byl viděn jako město, nemyslí se tím skutečné **město**, což je zcela zřejmé z jeho popisu:

... jeho délka je stejná jako šířka ... a bylo to dvanáct tisíc měř. Jeho délka, šířka i výška jsou stejné. (Verš 16)

Změřil i hradbu, a bylo to sto čtyřicet čtyři loket lidskou mírou, kterou použil anděl.

(Verš 17)

Byl krásný jako nevěsta zdobená pro svého ženicha. (Verš 2)

„Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu.“... A ukázal mi svaté město Jeruzalém ...

(Verš 9)

Bible nazývá **náboženství nevěstou a manželkou Pána**: Jeho **nevěstou před** spojením a jeho **manželkou po** spojení.

Náboženské učení vysvětlované v této knize pochází také z nebe. Je založeno na duchovním smyslu Bible, který je stejný jako učení andělů v nebi.

V nebi právě tak jako na zemi existuje náboženství, protože i tam mají Bibli a náboženské učení, které z Bible vychází. Jsou tam chrámy, ve kterých se káže. Jsou tam duchovní i občanské vlády. Jediný rozdíl mezi nebem a zemí spočívá v tom, že **v nebi je vše na vyšším stupni vývoje; tam je vše duchovní a duchovní věci jsou mnohem vyvinutější než hmotné**.

Z výše uvedeného můžeme získat představu, co se myslí tím, že svaté město, Nový Jeruzalém, bylo spatřeno, jak sestupuje od Boha z nebe.

Nyní můžeme začít s výkladem učení nového náboženství. Nazývá se **UČENÍM Z NEBE**, protože bylo z nebe zjeveno. Tato kniha byla napsána především k jeho vysvětlení.

(Odstavec 7 s **odkazy** je v původní knize vynechán – pozn. zpracovatele, Ivo A. Bendy.)

PŘEDMLUVA

(***)

SROVNÁNÍ STARÉHO A SOUČASNÉHO NÁBOŽENSTVÍ

(8)

Spisek **Poslední soud a zničený Babylon** ukazuje, že jedno náboženské období se chýlí ke konci tehdy, když již není víry, protože lidé nekonají žádné dobro. Dnes se křesťanské církve liší pouze v otázkách víry. Jenomže, kde se nekoná dobro, tam není ani žádné víry. Proto dříve, než přikročíme k výkladu nového náboženství, musíme si připomenout, jak na konání dobra pohlíželi lidé ve starých dobách.

(9)

Učení o konání dobra jakožto životní filosofii bylo základním kamenem starých církví. To je všechny sjednocovalo. Přestože jich bylo mnoho, všechny pracovaly společně, protože pokládaly za věřícího každého, kdo konal dobré skutky. Věřící se nazývali bratry, i když se vzájemně rozcházeli v názorech na pravdu (my ji dnes nazýváme **vírou**).

Jednou z forem konání dobra bylo **vzájemné poučování o pravdách**. Když někdo s jejich názorem nesouhlasil, neurazili se, protože věděli, že čím více se člověk ve svém životě přiklání ke konání dobra, tím více je schopen přijmout pravdivé ideje.

Takto uvažovali lidé starých církví, a proto byli hlubší a moudřejší, než jsme my dnes. Když konáme dobré skutky z lásky a dobroty, je naše vnitřní já v nebi ve společnosti andělů, kteří dělají stejné dobré skutky jako my. Naše mysl je vedena k hlubším věcem a tím se stáváme moudřejšími. Moudrost může přijít pouze z nebe, což znamená, že k nám přichází od Pána. V nebi je moudrost, protože lidé, kteří tam žijí, dělají věci, které jsou dobré. **Být moudrý znamená vidět pravdu v jejím vlastním světle a světlo pravdy je světlem, které je v nebi.**

Postupem času však této staré moudrosti ubývalo. Jak se lidé vzdalovali od dobrých vlastností, které vycházely z lásky k Pánu a z lásky k druhým lidem (tuto lásku označujeme jako dobrotu), **vzdalovali** se také od moudrosti, protože se **vzdalovali** od nebe. Tak ztratili **původní hloubku** a stávali se stále více a více **POVRCHNÍMI**.

Povrchnost přináší s sebou orientaci na **hmotné a tělesné potřeby**. Přestáváme se zajímat o nebe. Do popředí našich zájmů se dostává pouze pozemský život se všemi svými potížemi. Slyšíme-li něco o **životě po smrti, o nebi** a o **pekle** nebo o **něčem duchovním**, připadá nám to jako něco **CIZÍHO** a není to už součástí našeho **vnitřního bytí**, jak by tomu mělo být. Proto učení o konání dobra, které mělo lidi ve starých dobách tak vysokou cenu, je dnes **téměř zapomenuto**. Kdo dnes opravdu zná pravý smysl slov **KONAT DOBRO A BÝT BLÍŽNÍM** ? A přitom **UČENÍ O KONÁNÍ DOBRA** nevysvětluje pouze tyto věci, ale **bezpočet jiných, z nichž DNES NEZNÁME ANI TISÍCINU**.

V Písmu svatém se všechno vztahuje k lásce a konání dobra, což Pán vysvětluje, když říká:

„Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí“. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné. **„Miluj svého bližního jako sám sebe“.** Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci. (Matouš 22,37-39)

(Zákonem a Proroky se myslí celá Bible – pozn. vydavatele – nakladatelství ONYX 2003.)

(Odstavec 10 s **odkazy** je v původní knize vynechán – pozn. zpracovatele.)

ČÁST I

VNITŘNÍ STRUKTURA ČLOVĚKA

KAPITOLA 1

Dobro a pravda

(11)

Vše ve vesmíru, co je v souladu s božským plánem, se vztahuje k **DOBRU** a **PRAVDĚ**. **Dobro a pravda vycházejí z Božství, které je zdrojem všeho.** To znamená, že ani v nebi ani na zemi nemůže být nic, co by se nevztahovalo k těmto dvěma kategoriím.

(12)

T toho vyplývá, že není nic důležitějšího, než **vědět, co je dobro a co je pravda a jak se obě navzájem přitahují a spojují.** Především, věřící by měli těmto věcem **rozumět**, protože v nebi se vše vztahuje k dobru a pravdě a právě tak je tomu v náboženství. **Co je dobré a pravdivé v nebi, je dobré a pravdivé i v náboženství,** a proto svůj výklad začneme pojmy **DOBRA** a **PRAVDY**.

(13)

Být v souladu s božským plánem znamená, že **DOBRO A PRAVDA MUSÍ BÝT SPOJENY V JEDNO** a nikoli rozděleny. Z Božství vycházejí společně, spolu jsou v nebi a měly by být spojeny i v náboženství.

V nebi se **VZTAH mezi dobrem a pravdou** nazývá **NEBESKÝM MANŽELSTVÍM**. Všichni andělé mají tento **druh manželství** v sobě. Proto se **nebe** v Bibli přirovnává k **manželství**. **Pán** se nazývá **ženichem a manželem**, **nebe** a **náboženství** **nevěstou a manželkou**. **Nebe** a **náboženství** se tak nazývají proto, že **lidé v nich přijímají božské dobro na základě pravdivých idejí.**

(14)

Všechna **inteligence** a **moudrost** andělů pochází z **tohoto manželství**. Žádná z nich není z dobra odděleného od pravdy nebo z pravdy odloučené od dobra. S věřícími lidmi je to stejné.

(15)

Protože se vztah mezi dobrem a pravdou podobá manželství, vidíme, že **dobro miluje pravdu a pravda miluje dobro**. Chtějí být spolu. Jsme-li nábožensky založeni, avšak nemáme v sobě tento druh lásky a touhy, nemáme v sobě **nebeské manželství**. Znamená to, že v nás pravá víra ještě není, protože náboženství je tvořeno vztahem mezi dobrem a pravdou.

(16)

Existuje **mnoho druhů DOBRA**. Obecně je můžeme rozdělit na **DOBRO DUCHOVNÍ** a **HMOTNÉ**, obě společně vytvářejí **PRAVÉ ETICKÉ DOBRO**.

Stejně jako dobro i **PRAVDA se vyskytuje v různých druzích**, protože pravda k dobru patří, jde s dobrem, **je formou, kterou na sebe dobro přijímá**.

(17)

Stejně jako s dobrem a pravdou je tomu i s jejich protiklady – se **ZLEM** a **NEPRAVDOU**. **Vše, co je ve vesmíru v souladu s božským plánem, se vztahuje k dobru a pravdě, ale vše, co je proti tomuto božskému plánu, se vztahuje ke zlu a nepravdě**. Jako dobro a pravda touží být spolu, tak i zlo a nepravda touží být spolu. Všechna inteligence a moudrost vychází ze vztahu mezi dobrem a pravdou a veškerá nerozumnost a pošetilost vyrůstá ze vztahu mezi zlem a nepravdou. Vztah mezi zlem a nepravdou se nazývá **PEKELNÝM MANŽELSTVÍM**.

(18)

Zlo a nepravda jsou OPAKEM dobra a pravdy. Nemůžeme tedy SPOJOVAT pravdu se zlem nebo dobro s nepravdou, která pochází ze zla. Spojíme-li pravdu se zlem, přestává být pravdou a stává se NEPRAVDOU, protože byla ZKRESLENA. Spojíme-li dobro s nepravdou, která pochází ze zla, není již dále dobrem, ale stává se ZLEM, protože bylo ZKAŽENO. Avšak nepravda, jež nepochází ze zla, se s dobrem spojit může.

(19)

Jestliže za své přijmeme a způsobem svého života upevňujeme špatné charakterové rysy a nesprávné ideje, které z nich vyplývají, nejsme schopni rozpoznat, co je dobré a pravdivé, protože zlo se o sobě domnívá, že je dobrem, a nepravda, že je pravdou. Jestliže však přijmeme a v životě se řídíme dobrými zásadami a pravdivými idejemi, které z nich vycházejí, rozpoznáme, co je zlo a co je nepravda.

Je tomu tak proto, že **všechny naše dobré vlastnosti a pravdivé ideje mají nebeskou podstatu, nebo, pokud ji nemají, pocházejí alespoň z nebeského zdroje. Avšak všechny naše špatné vlastnosti a nesprávné ideje mají pekelnou podstatu, nebo, pokud ji nemají, pocházejí alespoň z pekelného zdroje. A vše nebeské je v zářivém světle, zatímco vše pekelné je v temnotě.**

(Odstavce 20 – 27 s odkazy jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 2

Vůle a inteligence

(28)

Člověk má **dvě schopnosti**, kterými se v životě řídí: **VŮLI** a **INTELIGENCI**. Tyto dvě schopnosti se od sebe liší, jsou však stvořeny tak, aby tvořily **JEDNU JSOUCNOST**. Obě dohromady se nazývají **LIDSKOU MYSLÍ** a je v nich celá naše **ŽIVOTNÍ SÍLA**.

(29)

Tak jako se vše ve vesmíru, co je **v souladu s božským plánem**, vztahuje k **dobru a pravdě**, vztahuje se vše v lidské bytosti k **vůli a inteligenci**. **Dobro v nás je naší vůlí a pravda v nás je naší inteligencí**. Tyto dvě schopnosti nebo životní síly jsou zásobárnou živné půdy dobra a pravdy v nás. Z **vůle** čerpáme všechny naše **dobré vlastnosti** a z **inteligence** všechny **pravdivé ideje**. Nikde jinde v nás dobro a pravda není. To znamená, že ani láska a víra v nás není nikde jinde, protože láska a dobro mají **vzájemný vztah**, právě tak jako víra a pravda.

(30)

Tak jako se vše ve vesmíru vztahuje k **dobru a pravdě**, tak vše v náboženství se vztahuje k **dobrým vlastnostem**, které vycházejí z lásky, a k **pravdivým idejím**, jež jsou součástí víry. **Vůle a inteligence jsou tím, co nás činí lidmi**. Proto náboženské učení obsahuje také vysvětlení pojmu vůle a inteligence. Bez toho bychom o nich neměli jasnou představu a neměli bychom dobrý základ pro své myšlení.

(31)

Vůle a inteligence tvoří našeho ducha, protože naše moudrost, naše inteligence a náš život jako celek je v nich obsažen. Tělo jednoduše provádí, co se mu nařídí.

(32)

Není nic cennější než porozumět, **jak naše vůle a inteligence spolupracuje a tvoří lidskou mysl**. Činí tak stejným způsobem, jakým spolupracuje dobro a pravda. Stejný druh manželství, jaký je mezi vůlí a inteligencí, je také mezi dobrem a pravdou. O tomto manželství si můžeme udělat jasnou představu z toho, co bylo o **dobru a pravdě** uvedeno dříve.

Abychom se vyjádřili přesně. **Dobro je skutečnou příčinou existence určité věci a pravda je jejím viditelným vyjádřením**. Stejně tak je naše **vůle podstatou našeho života a inteligence** (která pochází z vůle) **je jejím viditelným vyjádřením**. Dobré impulsy v naší vůli přijímají formy v naší inteligenci, a tak se zviditelňují.

(33)

Konáme-li dobro a máme-li pravdivé ideje, pak máme také **vůli a inteligenci**. Jestliže však škodíme a máme mylné představy, pak vůli a inteligenci nemáme. Místo vůle máme **ŽÁDOST** a místo inteligence **ZNALOST**.

Pravá lidská vůle je pokladnicí dobrých impulsů a pravá lidská inteligence je pokladnicí pravdivých idejí. Nemůžeme nazývat špatné impulsy **vůlí** a nepravdivé ideje **inteligencí**; jsou jejich pravými opaky a jako takové se navzájem **ničí**. Z toho plyne, že když škodíme a máme falešné ideje, nejsme racionální, moudří ani inteligentní. Hlubší části mysli zlého člověka jsou uzavřeny a právě v těchto částech lidské mysli vůle a inteligence převážně sídlí.

Mohli bychom se domnívat, že zlí lidé také mají vůli a inteligenci, protože hovoří o tom, co mají v úmyslu udělat a jak chápou věci kolem sebe. Ale **jejich vůle** je pouhou **ŽÁDOSTÍ** a **jejich inteligence** pouhou **ZNALOSTÍ**.

(Odstavce 34, 35 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 3

Vnitřní a vnější já

(36)

Lidé byli stvořeni tak, aby mohli být zároveň v **duchovním** i v **hmotném světě**. **Duchovní svět** je ten, kde žijí andělé a **hmotný svět** je ten, kde žijí lidé. *(Velmi zjednodušeně řečeno, není to úplná definice – pozn. zpracovatele.)*

Protože jsme byli takto stvořeni, máme jak **vnitřní**, tak **vnější části**. Máme **vnitřní část**, protože existujeme v **duchovním světě**, a **vnější část**, protože existujeme v **hmotném světě**. Vnitřní část se nazývá **VNITŘNÍ JÁ** a vnější část je **VNĚJŠÍ JÁ**. *(Opět zjednodušené, ve skutečnosti je mezi těmito dvěma částmi ještě **spojovací – intermediální část – zpracovávající jednotka – DUŠE** – v tehdejší době toto stačilo. Přesnější a rozsáhlejší zpracování v knihách **Nového zjevení Pána Ježíše Krista** - poznámka zpracovatele.)*

(37)

Každý člověk má vnitřní a vnější část, ale ty jsou jiné u dobrého a jiné u zlého člověka.

Vnitřní část dobrých lidí je v **nebi** a v **jeho světle**, **vnější část** je ve **světě** a v **jeho světle**. Jsme-li v tomto stavu myslí, nebeské světlo září do světla světa a naše vnitřní a vnější části spolupracují jako příčina způsobující výsledek, nebo jako věci, které přicházejí jedna za druhou podle řádu.

Vnitřní část zlých lidí je však ve **světě** a v **jeho světle**, stejně tak i jejich **vnější část**. Jsme-li v tomto stavu myslí, nevidíme nic z **nebeského světla** a vidíme věci **POUZE** ve **světě světa**, které nazýváme **PŘÍRODNÍM SVĚTLEM**. Takže **věci**, které jsou ve spojení s **nebem**, jsou pro nás v temnotě, ale věci, jež jsou ve spojení se **světem**, jsou v **zářivém světle**.

Z toho vidíme, že dobří lidé mají jak **vnitřní**, tak **vnější já**, avšak zlí lidé ve skutečnosti žádné **vnitřní já** nemají. Mají pouze **vnější já**.

(38)

Vnitřní já se nazývá **DUCHOVNÍM JÁ**, protože je v **nebeském světle**, jež je **duchovní**. **Vnější já** se nazývá **HMOTNÉ JÁ**, protože je ve **světě světa**, které je **hmotné**. Je-li naše **vnitřní část** v **nebeském světle** a **vnější část** ve **světě světa**, jsme **DUCHOVNÍ LIDÉ NA OBOU VSTVÁCH**. Avšak **není-li** naše **vnitřní část** v **nebeském světle**, ale pouze ve **světě světa**, ve kterém je i naše **vnější část**, jsme na obou vrstvách poplatní **hmotnému světu**. V Bibli se o **duchovních lidech** mluví jako o **ŽIVÝCH** a o lidech poplatných **hmotnému světu** jako o **MRTVÝCH**.

(39)

Je-li naše **vnitřní část** v **nebeském světle** a **vnější část** ve **světě světa**, myslíme jak **duchově**, tak **hmotně**. **Duchovní myšlenky** vplývají do **hmotných** a jsou tam pochopeny. Jsou-li však obě naše části ve **světě světa**, myslíme **hmotně** a nikoli **duchově**. Naše myšlení pak pochází pouze z **věcí v hmotném světě**, které jsou všechny na **hmotné vrstvě**.

DUCHOVNÍ MYŠLENÍ JE POSUZOVÁNÍ VĚCÍ V JEJICH PODSTATĚ. Znamená to **VIDĚT**, co je **PRAVDIVÉ Z VLASTNÍHO SVĚTLA PRAVDY**, a **vycit'ovat**, co je **DOBŘE**, protože

dobro milujeme. Znamená to také CHÁPAT podstatu věcí a jejich tendence nezávisle na hmotných předsudcích.

MATERIÁLNÍ MYŠLENÍ ZNAMENÁ POSUZOVAT, VIDĚT A CÍTIT DOBRO A PRAVDU JAKO PATŘÍCÍ A PŘEBÝVAJÍCÍ V HMOTNÝCH VĚCECH, což činí tento způsob myšlení, ve srovnání s **duchovním, HRUBÝM až TĚŽKOPÁDNÝM**.

(40)

Je-li naše **vnitřní část duchovní**, jsme vlastně **anděly nebe**. Tím se myslí, že zatímco žijeme ve svém **hmotném těle**, jsme ve **společnosti andělů**, i když si toho ještě nejsme vědomi. Jakmile jsme z **fyzického těla** vysvobozeni, **přidružíme se k andělům**.

Je-li však naše vnitřní část zcela hmotná, jsme **duchy**, ale nikoli **anděly**. Tím se myslí, že zatímco žijeme ve **fyzickém těle**, nacházíme se ve společnosti **duchů**, kteří jsou však z pekla. Po vysvobození z **fyzického těla** se **k nim přidružíme**.

(41)

Jsmo-li duchovními lidmi, jsou hlubší úrovně naší mysli obráceny vzhůru směrem k **nebi**, protože hlavně tam upíráme svou pozornost. Jsme-li však ZCELA poplatní **hmotnému světu**, jsou hlubší části naší mysli obráceny směrem ke **světu**, protože svou pozornost převážně směřujeme právě tam. **Hlubší části** naší mysli jsou obráceny k tomu, co nadevše milujeme, a **vnější části** se obracejí tam, kam hlubší.

(42)

Máme-li pouze neurčitou představu o svém **vnitřním a vnějším já**, domníváme se, že naše myšlení a vůle jsou **uvnitř** a řeč a skutky **vně**, že naše **vnitřní já** je to, co si myslíme a chceme, a **vnější já**, co říkáme a děláme. Měli bychom si však uvědomit, že když rozumně uvažujeme a chceme moudré věci, naše myšlení a vůle přicházejí z naší **vnitřní duchovní části**. Jestliže však přemýšlíme nerozumně a chceme nemoudré věci, myšlení a vůle přicházejí z **hmotné úrovně** naší **vnitřní části**.

Jestliže smýšlíme dobře o Pánu a o tom, jaký je, o druhých lidech a o tom, jací jsou, a přejeme jim vše dobré, naše myšlení a vůle přicházejí z naší **vnitřní duchovní části**. Pramení z víry v pravdu a z lásky k dobru, což znamená, že přicházejí z **nebe**.

Jestliže však o Pánu a ostatních lidech smýšlíme zle a přejeme jim škodu, naše myšlení a vůle přicházejí z naší **vnitřní hmotné části**. Pramení z víry v nepravdu a z lásky ke zlu, což značí, že přicházejí z **pekla**.

Lze tedy říci, čím více milujeme Pána a druhé lidi, tím více jsme v souladu se svou **vnitřní duchovní částí**. Z ní vychází naše myšlení a vůle, a právě tak naše řeč a naše činy. Čím více jsme však pohlcováni sobectvím a **hmotným světem**, tím více jsme v souladu se svou **vnitřní hmotnou částí**. Z ní také vychází naše myšlení a vůle, naše řeč a jednání.

(43)

Pán způsobuje, že čím více přichází naše myšlení a vůle z **nebe**, tím více se naše **vnitřní duchovní já otevírá a vyvíjí**. Otevírá se do **nebe**, dokonce až k **Pánu**, a vyvíjí se v souladu s **nebeskými věcmi**. Naopak, čím více přichází naše myšlení a vůle ze **světa** a nikoli z **nebe**, tím více se **vnitřní duchovní já uzavírá** a otevírá se **vnější já**. Otevírá se do **světa** a vyvíjí se tak, aby s **ním** bylo v souladu.

(44)

Je-li naše **vnitřní duchovní já** otevřeno **Pánu** v **nebi**, jsme v **nebeském světle**. Pán nás ozařuje a my jsme inteligentní a moudří. **Vidíme** pravdu, protože je pravdou, a **vycitujeme**, co je dobré, protože to dobré je. Je-li však naše **vnitřní duchovní já** uzavřeno, nejsme si dokonce vědomi, že **vnitřní já** existuje, a už vůbec ne, co to je. Nevěříme v existenci Božství nebo života po smrti. Nevěříme v nic, co se týká **nebe** či **náboženství**. Protože jsme **pouze** ve **světle světa** a v **jeho záři**, věříme, že **hmota** je božská, lež pokládáme za pravdu a zlo za dobro.

(45)

Je-li naše **vnitřní část** tak **povrchní**, že ničemu nevěříme, dokud to neuvidíme na vlastní **oči** nebo neohmatáme vlastníma **rukama**, jsme **SMYSLOVĚ ORIENTOVANÍ**. Tehdy se stáváme **nejnižším typem materialisty**, který se mýlí ve všech otázkách týkajících se **náboženské víry**.

(46)

Vnitřní a vnější část, o kterých mluvíme, jsou částmi našeho **ducha**. **Tělo** je pouze další přidanou **vnější částí**, ve které **tyto dvě části** přebývají. **TĚLO NEVYKONÁVÁ SAMO OD SEBE NIC**. Vše, co dělá, přichází od **ducha uvnitř**. Měli bychom vědět, že náš **duch** po vysvobození z **těla** myslí, chce a mluví a jedná právě tak jako dříve. **Myšlení** a **vůle** jsou **vnitřní částí ducha**, **řeč** a **jednání** jsou **jeho vnější částí**.

(Odstavce 47 - 53 s odkazy jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

ČÁST II

LÁSKY ČLOVĚKA

KAPITOLA 4

O lásce všeobecně

(54)

Láska je naším vlastním životem. Z toho vyplývá, že jaká je naše láska, takový je i náš život. Láska je skutečně naším celým já.

Naší PRIMÁRNÍ nebo VLÁDNOUCÍ LÁSKOU je ta, která nás činí tím, čím jsme. **Tato láska má mnoho LÁSEK SEKUNDÁRNÍCH**, které z ní vycházejí. Na první pohled se tyto lásky jeví rozdílně, ale všechny jsou obsaženy v **primární lásce** a vytvářejí s ní **jedno království**. Primární láska je jako jejich vládce a hlava. Vede je a používá jako prostředku pro naplňování svého **vlastního CÍLE**, který je primární a vše prostupující. Činí tak přímo i nepřímo. Naší primární láskou je to, co milujeme nadevše.

(55)

Vše, co milujeme nadevše, je neustále přítomno v našem myšlení i v naší vůli. Stává se tak STŘEDEM našeho života. Ukažme si to na dvou příkladech:

Milujeme-li nadevše bohatství, ať už jsou to peníze nebo majetek, **neustále se zaměstnáváme myšlenkami, jak bychom ho mohli získat**. Cítíme se velmi šťastni, když ho získáme, a jsme velmi zarmoucení, když ho ztratíme, protože je v něm naše srdce.

Milujeme-li nade vše sami sebe, máme vždy na zřeteli především sebe do všech jednotlivostí. Myslíme na sebe, mluvíme o sobě a všechno své konání podřizujeme svému osobnímu prospěchu, protože náš život je životem sobeckým.

(56)

Co milujeme nade vše, pokládáme za svůj **životní cíl**. Při všem, co děláme, tomu věnujeme pozornost. Je to přítomno v naší vůli jako skrytý proud v řece, který nás vleče a unáší, i když děláme něco jiného. Ono je tím, co nás uvádí do pohybu. Primární lásku hledáme a nalézáme v druhých lidech. Podle toho, co je jejich primární láskou, je buď s její pomocí **ovlivňujeme**, nebo s nimi **spolupracujeme**.

(57)

Náš **charakter** je formován naší primární láskou. Ta nás také odlišuje od ostatních lidí. Jsme-li dobří, vytváříme si podle ní své nebe, jsme-li zlí, vytváříme si podle ní své peklo. To je základem naší vůle, naší osobnosti i našeho charakteru, protože je realitou našeho života. Po smrti se to nemůže změnit, protože je podstatou našeho já.

(58)

Všechna naše radost, uspokojení a štěstí pocházejí z naší primární lásky a jsou s ní v souladu. Cokoli milujeme, je pro nás radostné, protože to takto pociťujeme. Mohli bychom říci, že máme radost i z něčeho, v co věříme, ale přitom to nemilujeme. To však není pravou radostí našeho života. Potěšení, jež pochází z toho, co milujeme, pokládáme za dobré. To, z čeho nemáme potěšení, pokládáme za zlé.

(59)

Jsou **dvě lásky**, ze kterých vychází všechno dobro a pravda jako ze svých pravých zdrojů. Jsou také **dvě lásky**, ze kterých vychází vše zlé a nepravdivé. **Dvě lásky, ze kterých pochází vše dobré a pravdivé, jsou láska k Pánu a láska k druhým lidem. Dvě lásky, ze kterých pochází vše zlé a nepravdivé, jsou sobectví a láska k hmotnému světu.** Tyto dvě dvojice lásek jsou **zcela OPAČNÉ**.

(60)

Dvě lásky, ze kterých pochází vše dobré a pravdivé (láska k Pánu a láska k druhým lidem), v nás vytvářejí **nebe**, a jsou proto i vládnoucími láskami v **nebi**. A protože v nás vytvářejí **nebe**, vytvářejí v nás také **víru**. Dvě lásky, ze kterých pochází všechno zlo a nepravda (sobectví a hmotný zájem), v nás vytvářejí **peklo**, a proto v **pekle** také vládnou.

(61)

Dvě lásky, z nichž pochází vše dobré a pravdivé, otevírají a rozvíjejí naše **vnitřní duchovní já**, protože v **něm** přebývají. Jsou **nebeskými láskami**. Jsme-li však ovládáni **druhými láskami**, z nichž pochází všechno zlo a nepravda, ty pak naše **vnitřní duchovní já** uzavírají a ničí. Úměrně k síle jejich působení stáváme se **závislými na hmotném světě a tělesně zaměřenými**.

*(Odstavce 62 - 64 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)*

KAPITOLA 5

Sobectví a láska k hmotnému světu (materialismus)

(65)

SOBECTVÍ je stav, ve kterém přejeme dobré **POUZE** sobě a nikomu jinému, kromě toho případu, kdy bychom mohli mít nějaký prospěch i my. Jsme-li sobečtí, nemilujeme své náboženství, vlast, lidskou společnost, ani své bližní. Činíme pro ně dobro jen, abychom zlepšili svou vlastní pověst, postavení a získali slávu. Milujeme pouze sami sebe.

(66)

Jsme sobečtí, když ve svém myšlení a ve svých skutcích **nebereme žádný ohled** na ostatní lidi nebo na společné dobro a už vůbec ne na Pána. Přemýšlíme **pouze** o sobě a o své rodině. Protože vše, co děláme, musí být k **našemu prospěchu**. Jestliže však přece něco uděláme pro společné dobro nebo pro druhé lidi, je to jenom proto, abychom **dobře vypadali**.

(67)

Za svou rodinu považujeme nejen své nejbližší, děti, vnoučata, ale obecně **každého, kdo s námi souhlasí. Milovat tyto lidi je také milování sebe sama, protože je pokládáme za rozšíření sama sebe a vidíme se v nich**. Tedy za součást své rodiny pokládáme každého, kdo nás chválí, respektuje, kdo se nám obdivuje a nás oslavuje.

(68)

Jsme sobečtí, když hledíme na druhé lidi spatra. Lidi, kteří nás nepodporují nebo kteří nám neprokazují čest a neobdivují nás, pokládáme za **nepřátele**. **Jsme ještě více sobečtí**, když z těchto důvodů pociťujeme vůči nim **nenávist a napadáme je**. **A jsme ještě sobečtější**, když toužíme po **pomstě** a snažíme se je **zničit**. V takovém stavu máme zalíbení i v **ukrutnostech**.

(69)

Srovnáme-li sobeckou lásku s láskou nebeskou, můžeme lépe vidět, jaké je. **Nebeská láska touží rozdávat dobro a být užitečná pro naše náboženství, vlast, společnost a spoluobčany proto, že je to dobré a užitečné**. Jestliže však tyto skutky děláme rádi jen proto, že slouží našim vlastním zájmům, milujeme pouze tak, jako bychom milovali služebníka, který nám slouží. Jsme-li sobečtí, chceme, aby nám naše náboženství, vlast, společnost i spoluobčané sloužili a nikoli naopak. Vyvyšujeme se nad ně a stavíme je pod svou úroveň.

(70)

Nebeská láska ráda poskytuje dobré a užitečné věci a dovede se z toho srdečně radovat. Čím více jsme motivováni tímto druhem lásky, tím více jsme vedeni Pánem, protože tato láska z Něho vychází a Pán je v ní.

Čím více jsme však motivováni **sobeckou láskou**, tím více jsme vedeni sami sebou a čím více jsme vedeni sami sebou, tím více jsme vedeni svým **já (egem)**. Naše **já (ego)** je zcela škodlivé, je naším špatným **dědictvím**, neboť nás vede k tomu, abychom více milovali **sebe** než **Boha a hmotné statky** více než **nebe**.

(71)

Naše sobectví je sice **omezováno**, protože se obáváme zákona a jeho trestů, ztráty pověsti, postavení, peněz, zaměstnání či života. Ale jak jsou tato omezení **odstraňována**, propuká sobectví tak, že chce vládnout nejenom celému světu, ale dokonce i **nebi** a **Božství**. Tato žádost si neklade žádná omezení či hranice. Tento sklon je skryt v každém z nás, jsme-li sobečtí, i když ho ostatní lidé nevidí, protože zmíněná **omezení a zábrany nám nedovolí plně ho projevit**. Když tyto překážky znemožní uplatnění našeho sobectví, zastavíme se před nimi, dokud nemůžeme **pokračovat** v předchozím sobeckém jednání. To je důvod, proč si často, jsme-li sobečtí, ani **neuvědomujeme**, jak nepochopitelné a nezvladatelné žádosti se v nás skrývají.

Mocní tohoto světa jsou toho **důkazem**, protože oni tato omezení, překážky a zábrany často nemají, porušují je, či neuznávají, obětují vše pro rozšíření svých panství a usilují o ničím neomezenou moc a slávu. Ještě zřejmější je to u lidí, kteří rozpínají svou vládu až do nebe. Odvádějí všechnu Pánovu božskou moc k sobě a neustále touží po další.

(72)

Jsou **dva druhy moci. Jedna vychází z lásky k druhým lidem a druhá ze sobectví**. Ve své podstatě jsou v naprostém **protikladu**.

Jestliže naše moc vychází z lásky k druhým lidem, přejeme každému vše dobré. Netoužíme po ničem více, než dělat **dobré skutky pro druhé a pomáhat jim**. (**Pomáhat druhým lidem** znamená z dobrých pohnutek dělat pro druhé dobré a užitečné věci.) To naplňuje naše srdce uspokojením. I když za tohoto stavu myslí získáme vyšší postavení, **radujeme se z toho, ne pro toto postavení, ale protože můžeme být daleko užitečnější pro druhé lidi**. Taková vláda existuje v **nebi**.

Když však naše moc pochází ze sobectví, přejeme dobré pouze sobě a svým nejblížešim. Děláme dobré skutky jenom proto, abychom zlepšili své postavení a pověst, což jsou jediné věci, které pokládáme za užitečné. Pracujeme pro druhé lidi pouze proto, abychom je přiměli pracovat pro nás a abychom tak získali vyšší postavení a moc. Toužíme po vysokých místech ve společnosti nikoli pro dobro, které bychom mohli v nich vykonávat, ale abychom se stali významnými a slavnými, což je hlavní tužba našeho srdce.

(73)

Naše láska k moci s námi zůstává i po skončení života na **tomto světě**. **Jestliže naše moc pochází z lásky k druhým lidem, dostane se nám jí i v nebi**. Nejsme to však my, kdo má tuto moc, ale **naše dobré a užitečné skutky**, které milujeme. A když dobro a užitečnost má moc, **je to Pán, kdo má moc**. **Pokud však naše moc na světě pochází ze sobectví, pak po skončení života na Zemi žijeme dále v pekle, kde jsme bezcennými OTROKY**.

(74)

Z toho všeho můžeme pochopit, kdo je sobecký. **Nezáleží na tom, jak se kdo jeví vnějškově, zda-li je pyšný nebo pokorný**. Naše sobectví je v našem **vnitřním já**, které před většinou lidí skrýváme. Naše **vnější já** předstírá lásku k druhým lidem a touhu po obecném dobru, ale **uvnitř** je pravým opakem. Činíme tak pro svůj vlastní prospěch, protože víme, že láska k druhým lidem a touha po obecném blahu lidi dojíhá. Čím více tyto vlastnosti u nás vidí, tím více nás budou milovat a vážit si nás. Tento druh lásky lidi dojíhá, protože do něho vstupuje **nebe**.

(75)

Jsme-li sobečtí, máme tyto zlé vlastnosti: Pohrdáme druhými lidmi, jsme žárliví, nepřátelští k těm, kteří nás nepodporují, projevují se u nás různé odstíny nenávisti, touha po odplatě, záludnost, podvádění, nemilosrdnost a krutost. Přitom si nevážíme

Božství ani božského dobra a pravdy ve víře. Pokud k nim projevujeme nějakou úctu, pak pouze svými ústy, nikoli svým srdcem. Protože tyto zlé vlastnosti vycházejí ze sobectví, řídíme se též nesprávnými zásadami, které jsou s nimi spojeny.

(76)

Poplatnost hmotnému světu (materialismus) se projevuje snahou získat jakýmkoliv způsobem **majetek** druhých lidí pro sebe různými způsoby, a připoutáváním našeho srdce k **bohatství**. Znamená to dovolit hmotným věcem, aby nás odváděly od duchovní lásky, jinými slovy od nebe.

Jsme poplatní **hmotnému světu**, když nejrůznějším způsobem usilujeme o získání cizího **majetku** pro sebe, především pak tehdy, když k tomu používáme záludností a podvodů. Blaho druhých lidí pro nás nic neznamena. Jsme-li ovládnuti **touto láskou**, toužíme po cizím **majetku**. Čím méně se obáváme zákonů a ztráty své pověsti, tím více lidí podvádíme a dokonce i olupujeme.

(77)

Poplatnost **hmotnému světu** však není tak velkým protikladem **nebeské lásky** jako je sobectví, protože se v ní neskrývá tolik zlých vlastností.

Láska k hmotnému světu má mnoho podob. Je to např. láska k bohatství, protože bohatství umožňuje získat vysoké postavení ve společnosti, láska k vysokému postavení, abychom mohli získat bohatství, láska k bohatství, protože si za ně můžeme koupit všechny příjemné věci, které svět poskytuje, láska k bohatství jen pro samotné bohatství, jež je druhem lásky lakomců, atd. **Důležitý je CÍL, pro který toužíme po bohatství. To je to, co hodláme s majetkem podniknout**. Tento cíl nebo **užitek** rozhoduje o tom, o **jakou lásku** se jedná, protože vlastnost naší lásky je dána právě tímto konečným cílem. Jakékoli **dílní cíle** jsou pouhými **prostředky** k jeho získání.

(78)

Krátce, sobectví a poplatnost hmotnému světu jsou naprostými protiklady lásky k Pánu a k druhým lidem. To znamená, že jsou **pekelnými láskami**. Převládají v **pekle** a rovněž tvoří **peklo** v nás. Ale láska k **Pánu** a k druhým lidem jsou **nebeské lásky**. Ony převládají v nebi a tvoří **nebe** v nás.

(79)

Z toho vyplývá, že každé zlo vychází ze sobectví a poplatnosti **hmotnému světu** a je v nich obsaženo. **Základní druhy zlých vlastností** byly uvedeny v odstavci 75. Všechny ostatní, které tam uvedeny nejsou, protože jde o **zvláštní případy**, jsou z nich odvozeny.

Lze tedy říci, že jsme se narodili s těmito dvěma láskami, a proto máme v sobě i určité zlé vlastnosti.

Chceme-li vědět, co je zlo, musíme znát, odkud přichází. Pokud to nevíme, nemůžeme rozeznat, co je dobré, což znamená, že nemůžeme vědět, co je dobrota.

(Odstavce 80 - 83 s odkazy jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 6 Láska k druhým lidem

neboli konání dobra

(84)

Nejprve si vysvětlíme, **co na druhých lidech máme milovat a komu máme činit dobro**. Jestliže si to neujasníme, můžeme se chovat ke zlým lidem stejně jako k dobrým. Pak by však naše konání dobra nebylo skutečným konáním dobra, protože zlí lidé mohou zneužít všechno jim poskytnuté dobro ke škodě druhých, zatímco dobří lidé jej použijí k svému prospěchu.

(85)

Dnes se má obecně za to, že bychom všechny lidi měli považovat za své bližní a že bychom měli pomáhat všem lidem, kteří jsou příliš chudí na to, aby se o sebe postarali sami. Avšak dobrý křesťanský cit nám říká, že bychom se měli na život lidí podívat zblízka a podle toho se k nim chovat. Hluboce duchovní lidé tyto rozdíly **cítí**, to znamená, že **konají dobro s rozvahou**. Povrchně duchovní lidé nejsou schopni tyto rozdíly poznat, a tak se chovají ke všem lidem stejně.

(86)

Každý duchovní člověk by měl vědět, že **rozdíly mezi lidmi jsou dány mírou jejich dobrých vlastností**. Protože všechno dobro pochází Pána, Je to On, kdo je našim bližním v nejvyšším slova smyslu a na nejvyšším stupni. Od něho máme schopnost být druhým lidem bližním.

Čím více mají lidé Pána v sobě, tím více jsou našimi bližními. Protože neexistují dva lidé, kteří by přijímali Pána stejně, ani dva lidé nemohou být našimi stejně dobrými bližními. Každý v nebi a každý dobrý člověk na Zemi má dobré vlastnosti v rozdílné míře. Dva lidé nejsou nikdy absolutně stejní. Rozdíly mezi lidmi způsobují, že každý z nás má svou vlastní existenci.

Avšak nikdo, dokonce ani anděl, nemůže znát všechny rozdílné způsoby, kterými lidé přijímají Pána a jak od Něho přijímají dobro. Proto nejsme schopni přesně rozlišovat, do jaké míry je kdo našim bližním. Můžeme získat pouze velice přibližnou představu o všeobecných typech vztahů mezi lidmi a o jejich různých druzích. A Pán po věřících požaduje pouze to, aby žili v souladu s tím, co znají.

(87)

Protože všichni máme různé dobré vlastnosti, znamená to, že ony určují úroveň našich vztahů. Pán tuto skutečnost jasně vysvětluje ve svém podobenství o muži, který upadl do rukou lotrů a polomrtvý byl opuštěn. Minul ho kněz i levita, ale Samaritán mu rány ošetřil, nalil do nich olej a víno, posadil ho na své vlastní zvíře, odvezl ho do hostince a postaral se, aby o něho pečovali. Samaritán byl tomu muži bližním, protože jednal z lásky a vykonal dobro (Lukáš 10,29-37).

Z tohoto příkladu můžeme pochopit, že lidé jsou našimi bližními, jestliže činí dobro. Olej a víno, jež Samaritán nalil do ran, symbolizují dobré vlastnosti a pravdivé ideje, které je doprovázejí.

(88)

Z toho vyplývá, že **v širším smyslu je naším bližním dobro, protože lidé jsou našimi bližními podle druhu dobrých vlastností, které mají od Pána. A protože dobro je naším bližním, je naším bližním láska, protože veškeré dobro pochází z lásky. Proto jsou lidé našimi bližními podle druhu lásky, který mají od Pána.**

(89)

Podíváme-li se na lidi sobecké, můžeme jasně vidět, že láska určuje, kdo je našim bližním, a že lidé jsou našimi bližními podle druhu své lásky. Když jsme sobečtí, pokládáme lidi, kteří nás nejvíce milují, za své bližní. S nimi se objímáme, líbáme, pomáháme jim a nazýváme je svými bratry. I když to jsou zlí lidé, máme je za bližší bližní než kohokoliv jiného. Druhé lidi pokládáme za své bližní podle druhu a velikosti lásky, kterou nás milují. Protože je to láska, která určuje náš vztah k bližním, považujeme sebe samé za ty, kdo určují stupeň tohoto vztahu.

Když však nemilujeme sebe více než ostatní, pokládáme Pána, kterého bychom měli milovat více než kohokoli jiného, za toho, kdo určuje stupeň našich přátelských vztahů. Druhé lidi pak považujeme za své bližní podle druhu lásky, který v sobě mají, podle jejich lásky k Pánu a také podle lásky v nich, která přichází od Pána. Takto žije v Jeho království každý.

Z toho je zřejmé, podle čeho bychom měli posuzovat vztahy ostatních lidí jako našich bližních k nám. Jsme-li věřící, jsou lidé našimi bližními podle svých dobrých vlastností, které v sobě mají od Pána. Naším bližním je pak **dobro**.

(90)

Pán to vysvětluje u Matouše, když říká lidem, které považuje za **spravedlivé, že mu dali jíst a pít, přijali ho, oblékli ho, navštívili ho, když byl nemocen, a přišli za ním do vězení**: „... cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mě jste učinili.“ (Matouš 25,34-40). Chápeme-li oněch šest druhů dobra zmíněných v tomto odstavci v jejich duchovním smyslu, zahrnují všechny možné způsoby, jak můžeme být druhému člověku bližním. Z toho vidíme, že když milujeme dobro, milujeme Pána, protože Pán je zdrojem dobra. On dělá dobré věci a On je dobrem.

(91)

Našimi bližními nejsou jenom jednotliví lidé, ale také skupiny osob, jako např. menší či větší společenství, vlast, církev, Pánovo království a především Pán sám. Ti všichni jsou našimi bližními, a proto bychom pro ně měli z lásky dělat dobro.

Tyto skupiny lidí jsou našimi bližními na různých stupních. **Společenství více lidí** je naším bližním na ještě vyšším stupni než **jednotliví lidé**, **naše vlast** je naším bližním na ještě vyšším stupni, **církev a Pánovo království** na stále vyšším a **Pán** je pak naším bližním na nejvyšším stupni ze všech. Tyto vyšší a vyšší stupně jsou jako **schodiště s Pánem na vrcholu**.

(92)

Společenství lidí je naším bližním na vyšším stupni, než jednotlivci, protože je v něm mnoho lidí. Měli bychom se k nim chovat stejně, jako k jednotlivci, to znamená podle jejich dobrých vlastností. Měli bychom se chovat naprosto rozdílně ke společenství poctivých lidí a ke společenství lidí špatných. Své společenství milujeme tehdy, když z lásky k dobru pečujeme o jeho blaho.

(93)

Vlast je naším bližním na vyšším stupni než společenství, protože je jakoby naším rodičem. Narodili jsme se v ní, podporuje nás a ochraňuje před nebezpečím. Z lásky k vlasti bychom měli přispívat k **hmotnému, občanskému a duchovnímu rozvoji** lidí, kteří v ní žijí.

Milujeme-li svou vlast a přispíváme-li k jejímu blahu, protože jí přejeme dobré, v příštím životě budeme milovat Pánovo království, protože Jeho královstvím je tam naší vlastí. Milujeme-li Pánovo království, milujeme Pána, protože On je plně obsažen ve všem, co patří k Jeho království.

(94)

Víra v Boha je naším bližním na vyšším stupni než vlast, protože pečujeme-li o ni, staráme se o duše a věčný život lidí ve své vlasti. Proto když z lásky pečujeme o víru, milujeme druhé lidi na vyšším stupni, protože je naším přáním a cílem, aby druzí lidé navždy našli nebe a šťastný život navěky.

(95)

Pánovo království je naším bližním na ještě vyšším stupni, protože je stvořeno pro každého na Zemi i na nebi, kdo činí dobro. To znamená, že Jeho království tvoří společně všechny druhy dobra, jež existují. Milujeme-li Pánovo království, milujeme každého člověka, který činí dobré skutky.

(96)

To jsou různé stupně lásky k bližním. Milujeme-li druhé lidi, vystupuje naše láska výše po těchto stupních, které po sobě následují v popsaném pořadí. Vyšší stupně by se měly pokládat za důležitější než nižší. A protože Pán je na nejvyšším stupni ze všech, na všech stupních by měl být středem našeho snažení, Jeho bychom měli milovat více než kohokoli a cokoli jiného. Z toho je zřejmé spojení mezi láskou k Pánu a láskou k druhým lidem.

(97)

Lidé často říkají, že bychom měli milovat sami sebe, čímž myslí, že bychom se měli nejprve postarat o sebe. Z hlediska konání dobra však víme, jak tomu máme rozumět. Všichni bychom se měli o sebe postarat, abychom měli věci nezbytné k životu: Jídlo, oblečení, bydlení a mnohé další věci, které potřebujeme k životu v naší společnosti. Měli bychom takto zaopatřovat ne pouze sebe, ale také svou rodinu, a to nejen pro přítomnost, ale stejně tak i pro budoucnost. Dokud sami nebudeme mít věci, potřebujeme k životu, nebudeme schopni poskytnout dobro ostatním lidem, protože sami nebudeme mít dostatek.

(98)

Takto bychom měli milovat sebe: Dříve, než budeme podnikat cokoli jiného, měli bychom si obstarat jídlo a oblečení. Důvodem, pro který to děláme, by měla být zdravá mysl ve zdravém těle. Všichni bychom se měli také starat o výživu své mysli (o duševní stravu), tedy o inteligenci a moudrost, abychom byli schopni pracovat pro své spoluobčany, pro společnost, pro vlast a církve, což znamená pracovat pro Pána. Tak se nejlépe připravujeme na věčnost. Z toho vidíme, že **důležitý je ÚČEL, pro který se o sebe staráme, protože tento účel máme na mysli při všem, co konáme.**

Podobně při stavbě domu položíme nejprve základy. **Ty jsou však vybudovány pro dům a ten se staví proto, aby se v něm BYDLELO.** Pokud si myslíme, že nejdůležitější věcí je milovat sama sebe, je to, jako bychom se domnívali, že účelem domu jsou jeho základy místo vlastního bydlení. Ve skutečnosti je to bydlení, které je **prvotním účelem**, dům a jeho základy jsou pouhými **prostředky** k dosažení tohoto cíle.

(99)

Toto je konečný důvod, proč máme milovat sebe a starat se nejprve o sebe. Chceme-li být bohatší než druzí jenom pro peníze, pro potěšení, postavení nebo pro něco podobného, pak chceme být bohatí ze šatného důvodu. Nemilujeme ostatní lidi, milujeme sebe. Chceme-li však být bohatí nebo získat určité postavení, abychom mohli pečovat o své spoluobčany, o společnost, o vlast a o církve, pak tak činíme z lásky k druhým lidem.

ZÁKLADNÍ ÚČEL, pro který žijeme tak, jak žijeme, z nás činí to, co jsme, protože je tím, co milujeme. To, co milujeme více než cokoli jiného, je prvotním účelem našeho života.

Doposud jsme hovořili o vlastnostech druhých lidí, které bychom měli milovat. Nyní si povíme něco o **lásce k druhým lidem**, neboli o **KONÁNÍ DOBRA**.

(100)

Mnoho lidí se domnívá, že milovat druhé lidi znamená rozdávat chudým, podporovat lidi, kteří nemají dostatek prostředků na živobytí a každému dobře činit. Konání dobra je však třeba dělat s rozumem, aby z toho vzešlo opravdu jen dobré. Jestliže podporujeme chudé a nuzné lidi, kteří jsou zlí, tím škodíme ostatním. Pomoc, jež jim poskytneme, pouze podporuje jejich zlé jednání a dává jim prostředky potřebné k ubližování ostatním. Něco jiného je, když jde o pomoc dobrým lidem.

(101)

Konání dobra však znamená mnohem více než pouhou pomoc chudým a nuzným lidem. **KONÁNÍ DOBRA JE DĚLAT VŠE, CO JE SPRÁVNÉ, A V KAŽDÉ PRÁCI NAPLNIT SVÉ POVINNOSTI.** Soudí-li soudci nestranně a mají-li na zřeteli spravedlnost, pak konají dobro. Jestliže trestají viníky a osvobozují nevinné, jednají v souladu s principy konání dobra, protože pečují o své spoluobčany a o vlast. Kněží, kteří káží pravdu a vedou lidi k dobru, konají dobro. Pokud však vykonáváme tyto funkce pro svůj vlastní prospěch a hmotný zisk, nemá to s konáním dobra nic společného, protože milujeme sami sebe a nikoli druhé.

(102)

Toto širší pojetí **konání dobra** platí pro nás všechny, ať už máme či nemáme nějaké zaměstnání. Platí pro děti ve vztahu k rodičům a pro rodiče ve vztahu k dětem, pro dělníky vzhledem k jejich zaměstnavateli a pro zaměstnavatele vzhledem k dělníkům, pro občany ve vztahu k jejich představitelům a pro představitele ve vztahu k občanům. Když plníme své povinnosti, protože to je správné, konáme dobro.

(103)

Důvod toho, že láska k druhým lidem (laskavost) má tento význam, spočívá v tom, jak jsme již řekli dříve, že každá bytost je naším bližním, ale každá jiným způsobem.

Jestliže činíme dobro lidem právě proto, že chceme dělat dobro, a jestliže jednáme čestně a poctivě jen právě proto, že chceme být čestní a poctiví, pak milujeme druhé lidi a chováme se k nim laskavě. Naše jednání vychází z lásky k dobru, poctivosti a čestnosti, což znamená, že tak konáme z lásky k dobrým, poctivým a čestným lidem.

(104)

Konání dobra je naší **niternou touhou** šířit dobro i v tom případě, že z toho nemáme žádný prospěch. Je radostí našeho života. Když děláme dobré skutky z této vnitřní potřeby, je konání dobra přítomno ve všem, na co myslíme, co říkáme, co chceme a co děláme. Téměř bychom mohli říci, že když jako lidé nebo jako andělé považujeme dobro za svého bližního, **jsme** konáním dobra **PROSTOUPENI** ve svém **vnitřním já**. Tak obsáhlé je konání dobra.

(105)

Když jsme motivováni sobectvím a hmotným prospěchem, není možné, abychom druhým lidem činili dobro. Dokonce ani nevíme, co dobro je. Nemáme naprosto žádnou představu, že chtít a dělat dobro pro druhé lidi a nikoli pouze pro nějaký prospěch, je nebe v nás. Nechápeme, že by v touze po děláním dobrých skutků mohlo být tolik štěstí, kolik ho zažívají andělé v nebi a blaženost andělů nepředstavitelná. Mylně se domníváme, že kdybychom ztratili potěšení z našeho společenského postavení a z majetku, neměli bychom NEBESKÉ MĚSTO

se již mít z čeho radovat. Přitom ve skutečnosti právě zde nebeská radost teprve začíná, a ta konečně vše převyšuje.

(Odstavce 106 - 107 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

ČÁST III

DUCHOVNÍ ŽIVOT

KAPITOLA 7

Víra

(108)

Kde není konání dobra, není ani víry. Z toho vyplývá, že o podstatě víry nemůžeme vědět naprosto nic, jestliže nevíme, co je konání dobra. Konání dobra a víra spolu souvisejí stejně jako dobro a pravda. **Vše, co milujeme a na čem nám záleží, pokládáme za dobré a vše, čemu věříme, pokládáme za pravdivé.** Je tedy zřejmé, že stejný druh spojení, jaký je mezi dobrem a vírou, je také mezi dobrem a pravdou. O vztahu dobra a pravdy jsme již mluvili.

(109)

Spojení mezi konáním dobra a pravdou se také podobá spojení mezi vůlí a inteligencí. Tyto dvě schopnosti přijímají dobrotu a pravdu, naše vůle přijímá dobrotu a naše inteligence pravdu. A tak tyto dvě schopnosti rovněž přijímají konání dobra a pravda k víře.

Víme, že konání dobra a víra jsou v nás. Protože jsou v nás, jediným místem, kde mohou být, je vůle a inteligence, protože tam přebývá a odtud vychází celá naše životní síla. Máme ovšem také **paměť**, ale ta je pouze **vstupní halou**, kde se shromažďuje to, co se má stát součástí naší vůle a inteligence.

Konání dobra a víra jsou tedy bezpochyby sjednoceny stejným způsobem jako vůle a inteligence. Podrobnosti o tomto spojení vyplývají z toho, co jsme již dříve řekli o vůli a inteligenci.

(110)

Konání dobra se v nás pojí s vírou tehdy, když chceme uskutečňovat, co známe a co chápeme. **Chtění** se vztahuje ke **konání dobra**, **poznání** a **pochopení** se vztahují k **víře**. Víra k nám přichází a stává se součástí nás, když chceme a milujeme to, co známe a chápeme. Do té doby je víra mimo nás.

(111)

Víra zůstane mimo nás, dokud se nestane **vírou duchovní**, a nestane se **vírou duchovní**, dokud nebude pocházet z **lásky**. Víra vychází z lásky tenkrát, kdy toužíme prožívat pravdu a dobro, to je, žít v souladu s tím, co nám praví Bible.

(112)

VÍRA je láskou k pravdě, kterou získáváme, když toužíme po pravdě **JENOM** proto, že je pravdou. Skutečnou duchovností je chtít pravdu, protože je pravdou. Liší se od **hmotného myšlení**, které nechce pravdu pro ni samu, ale pro svou vlastní slávu, prospěch a zisk. Když je pravda od toho odloučena, je **duchovní**, protože přichází z Božství. **Vše, co přichází z Božství, je duchovní a je s námi spojeno skrze LÁSKU. Láska je duchovním spojením.**

(113)

Můžeme mnoho věcí znát, o mnoha věcech přemýšlet a mnoho věcem rozumět, ale uvažujeme-li o nich z hlediska svého **vnitřního já**, pak odmítáme vše, co není v souladu s naší láskou. Tyto věci rovněž odmítáme i po skončení života v **hmotném těle**, kdy žijeme už jen na **duchovní úrovni**. Pouze to, co se stalo součástí naší lásky, přetrvá jako součást našeho **duchovního já**. Po smrti pokládáme vše ostatní za cizorodé a zavrhneme to, protože to nemá nic společného s tím, co milujeme.

Říkáme **součást našeho duchovního já**, protože po smrti žijeme jako **duchové**.

(114)

Jak se dobrota vztahuje ke konání dobra a pravda k víře, si můžeme přiblížit na vztahu slunečního světla a tepla. Když je sluneční světlo spojeno s teplem, jak tomu je na jaře a v létě, vše na Zemi pučí a kvete. Ale když se světlem žádné teplo nepřichází, jak je tomu v zimě, vše na Zemi usíná a umírá. **Duchovním světlem je pravda, která vytváří víru a duchovním teplem je láska.**

Věřící, jejichž víra je spojena s konáním dobra, jsou jako zahrady a sady. Avšak věřící, jejichž víra s konáním dobra spojena není, jsou jako pouště a země pokrytá ledem.

(115)

Když důvěra a naděje, jež nazýváme **vírou**, je **POUHOU vírou v sebe**, jedná se o **důvěru a jistotu hmotnou**, nikoli **duchovní**. (Máme teď na mysli víru, které se říká **spasitelská víra**). **Duchovní důvěra a naděje** získává svůj základ a svou životní sílu z **dobrotы lásky**, nikoli z pravdivých idejí obsažených ve víře odloučené od lásky. Důvěra ve víře, která není spojena s láskou, je mrtvou důvěrou. Žijeme-li špatným životem, nemůžeme mít pravou důvěru. Důvěra, že budeme **spaseni**, protože Pána pro nás získal spásu od Otce, bez ohledu na to jak jsme žili, také není pravou vírou.

Když máme **duchovní víru**, máme důvěru, že budeme Pánem spaseni. Věříme, že Pán přišel na svět, aby dal věčný život lidem, kteří věří a žijí podle zásad jeho učení, a že takto jsme znovuzrozeni a připraveni pro **nebe**. Chápeme také, že to vše činí Pán z čistého milosrdenství bez jakéhokoli našeho přičinění.

(116)

Věřit tomu, co Bible nebo naše náboženství učí, a přitom podle toho **nežít**, se také může zdát být vírou. Někteří lidé si opravdu myslí, že touto vírou budou spaseni. Tato víra sama o sobě však nikoho nespasí, Je to víra přesvědčivá jen zdánlivě.

(117)

Zdánlivě přesvědčivou vírou je to, když věříme Bibli a milujeme své náboženství ne proto, že chceme znát pravdu a žít podle ní, ale protože usilujeme o zisk, postavení a věhlas. Máme-li tento druh víry, nesoustředíme svou pozornost na **Pána a nebe**, ale na **sebe a svět**.

Touha po bohatství a moci na světě nás přesvědčuje o pravdivosti našeho náboženství více, než lidi bez této touhy. Je tomu tak proto, že naše náboženství je nám pouhým prostředkem k dosažení našich vlastních cílů a naše víra v tyto prostředky je tak pevná, jak velká je naše touha po dosažení těchto cílů.

Je tomu ve skutečnosti takto: Jak jsme pohlcováni planoucím sobectvím a hmotnou láskou, takže mluvíme, kážeme a jednáme z tohoto ohně uvnitř nás, tak vězíme ve zdánlivě přesvědčivé víře. Myšlenka, že naše víra nemusí být pravá, nás nikdy nenapadne. Když však touto planoucí láskou pohlceni nejsme, ztěžší máme nějakou víru a někteří lidé nemají žádnou.

Z toho je zřejmé, že zdánlivě přesvědčivá víra vychází jen z našich úst, avšak **nikoli** z našich **srdcí**, což znamená, že žádnou vírou není.

(118)

Když setrváváme ve zdánlivě přesvědčivé víře, nemáme žádné **vnitřní osvětlení** v otázce, zda-li to, co učíme, je či není pravdivé. Dokonce nám na tom ani nezáleží. **Vše, na čem nám záleží, je, zda lidé věří tomu, co říkáme.** Nemilujeme tedy pravdu pro ni samotnou.

Jestliže ztrácíme své postavení ve společnosti nebo své bohatství, často se o víru přestáváme zajímat či dokonce od ní odpadáme. Ovšem za předpokladu, že tím neutrpí naše pověst. Zdánlivě přesvědčivá víra v nás netkví hluboko. Je pouhou **povrchní znalostí** v naší paměti, ze které můžeme čerpat, když učíme lidi. Tato víra po smrti zmizí společně se svými pravdami. Přetrvá pouze víra, která je v nás hluboko, víra, která je zakořeněna v dobru a stala se součástí našeho života.

(119)

Následující ukázky mluví o lidech, kteří mají právě tuto zdánlivě přesvědčivou víru:

Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravostí.“ (Matouš 7,22-23)

Pak budete říkat: „Jestli jsme s tebou i pili a na našich ulicích jsi učil!“

On však vám odpoví: neznám vás, odkud jste. Odstupte ode mne všichni, kdo se dopouštíte bezpráví!“ (Lukáš 13,26-27)

Stejný význam má i podobenství o pěti pošetilých pannách. Které neměly olej do svých lamp (olej v lampách znamená dobrotu, která vychází z lásky jejich víry):

Potom přišly i ty ostatní panny a prosily: „Pane, Pane, otevři nám!“ Ale on odpověděl: „Amen pravím vám, neznám vás.“ (Matouš 25,11-12)

(Odstavce 120 - 122 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 8

Zbožnost

(123)

Mnoho lidí se domnívá, že **duchovní život**, který je cestou do **nebe**, znamená náboženskou zbožnost, vnější svatost a odříkání se světských záležitostí. Avšak zbožnost bez konání dobra není duchovním životem. Není jím ani **vnější svatost** bez **vnitřní**. **Duchovní život nespočívá v odříkání se světských věcí, ani v odloučenosti od hmotného světa. Duchovní život je tvořen pravou zbožností, která vychází z konání dobra, vnější svatostí, která pramení ze svatosti vnitřní, a nelpěním na hmotných věcech, ale podílením se na životě okolního světa.**

(124)

ZBOŽNOST znamená **duchovně myslet a mluvit**, pokorně se modlit, pravidelně chodit do kostela a pozorně naslouchat kázáním, často přistupovat v Večeři Páně a dodržovat ostatní bohoslužebné předpisy.

ŽIVOT založený na konání dobra značí přát a činit dobře druhým lidem a vždy jednat čestně a nestranně z lásky a pravdy, a to v každém zaměstnání a ve všem, co děláme. Krátce, život založený na konání dobra znamená být užitečný.

Prvotním smyslem uctívání Boha je ŽIVOT ZALOŽENÝ NA KONÁNÍ DOBRA. Zbožnost je jeho druhou formou. Jestliže toto oddělíme, tím, že žijeme sice zbožně, ale bez toho, že bychom byli dobrými, neuctíváme Boha. Přemýšlíme o Bohu, ale naše myšlení vychází z nás a nikoli z Boha, protože neustále myslíme na sebe a ne na druhé lidi. Pokud na ně vůbec myslíme, pak nejsou-li jako my, často jimi pohrdáme. Na **nebe** pohlížíme jako na odměnu, domníváme se, že si ho zasloužíme, neboť jsme soustředěni na sebe. Nesnažíme se být užiteční, což znamená, že se o druhé lidi nestaráme. Zároveň nevěříme, že tím děláme něco špatného.

Z toho všeho je zřejmé, že zbožný život bez konání dobra není **duchovním životem**, bez kterého však nemůžeme Boha uctívat.

(125)

Vnější svatost se zbožností někdy jen podobá. Je však založena na domněnce, že k uctívání Boha postačí, abychom se v kostele chovali **jako** svatí. Takové uctívání Boha však není pro nás svaté, není-li současně svaté také naše **nitro**. Vše, čím jsme **uvnitř**, takoví jsme i **navenek**, protože naše **vnější já** vychází z našeho **vnitřního já** právě tak, jako naše **jednání** vychází z našeho **ducha**. Proto **vnější svatost** bez **vnitřní** není **duchovní**.

Z toho vyplývá, že i zlí lidé mohou vypadat **navenek** jako svatí, stejně jako lidé dobří. Jestliže se domníváme, že ve **vnější zbožnosti** je **celé** uctívání, jsme obvykle prázdní a nemáme žádnou představu o dobru a pravdě. **Dobro a pravda jsou však ve skutečnosti SVATÉ VĚCI, které bychom měli znát, věřit v ně a milovat je, protože jsou z Pána, a proto Pán je v nich.**

Být vnitřně svatým znamená milovat dobro a pravdu, protože jsou dobré a pravdivé, a milovat čestnost a poctivost, protože jsou čestné a poctivé. Čím více tyto vlastnosti milujeme, tím více je jsme duchovní a naše uctívání Boha je svaté, protože je chceme poznat a podle nich jednat. Ale čím méně je milujeme, tím více je naše uctívání Boha vedeno **hmotnými zájmy**, tím méně je chceme poznat a podle nich žít.

Vnější svatost bez **vnitřní** je jako dýchání bez činnosti srdce. Avšak **vnější svatost**, jež vychází ze **svatosti vnitřní**, je jako **dýchání doprovázené činností srdce**.

(126)

Mnoho lidí se domnívá, že odříkání se **světských statků** a život orientovaný spíše **duchovně** než **tělesně** spočívá v odmítání **hmotných věcí** (především bohatství a postavení ve společnosti), znamená být neustále být ponořen do meditování o Bohu, o spáse, o věčném životě. Celý život tak strávit modlením, čtením Bible a jiných svatých knih a sebezapíráním. To však **není** tím, co chápeme jako odmítání **hmotných věcí**. Ve skutečnosti to znamená **milovat Pána a ostatní lidi. Pána milujeme, když žijeme podle jeho zásad, a druhé lidi milujeme, když jsme jim užiteční**. To značí, že **pokud chceme přijmout nebeský život, MUSÍME se nezbytně podílet i na životě ve světě, v jeho službách a v zaměstnáních**.

Žít **odloučeně** od **světských záležitostí** zasvěcuje náš život přemýšlení a víře **odloučené** od lásky a konání dobra. Takový život způsobuje, že ztratíme touhu a schopnost dělat druhým lidem dobro. Když toto ztratíme, je náš **duchovní život** jako dům bez základů, který se postupně propadá do země nebo v něm vznikají trhliny a díry či se naklání na stranu, až se zhroutí.

(127)

Z následujícího výroku Pána je zřejmé, že činit dobro je zároveň uctívání Pána:

A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. ...Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. (Matouš 7,24-26)

... je jako člověk, který vystavěl dům na zemi bez základů. ... a zkáza toho domu byla veliká. (Lukáš 6,47-49)

(128)

Je zřejmé, že **zbožný život má cenu a je Pánem přijímán jen pokud je spojen s životem založeným na KONÁNÍ DOBRA**. Tento život je **nejdůležitější a určuje, jaká je naše zbožnost**.

Je také jasné, že vnější svatost je cenná a Pánem přijímaná, jen pokud vychází z vnitřní svatosti, protože ta určuje hodnotu svatosti vnější.

A konečně, **NELPĚNÍ na hmotných věcech je cenné a Pánem přijímané jen tehdy, když tak jednáme, jsme-li součástí hmotného světa**. Nelpíme na nich tehdy, když v souladu s hlubším **nebeským zdrojem** se **ZBAVUJEME** svého sobectví a závislosti na **hmotném světě** a když jednáme čestně a poctivě v každém zaměstnání a ve všem, co děláme. Jednáme-li poctivě, čestně a správně, je tento nebeský zdroj životní silou v nás, protože je v souladu s božskými zákony.

*(Odstavec 129 s **odkazy** je v původní knize vynechán – pozn. zpracovatele.)*

KAPITOLA 9 Svědění

(130)

Naše svědomí se formuje z naší konkrétní náboženské víry podle toho, jak hluboce vnitřně ji do sebe přijímáme.

(131)

Jsme-li duchovními lidmi, je naše svědomí formováno pravdami víry, které získáváme z Bible nebo ze zásad, jež mají v Bibli svůj původ, a to v míře, v jaké je přijímáme do svého srdce. Poznáme-li podle své víry, co je pravdivé, a pochopíme to, chceme-li, aby se tak stalo a jednáme tak, pak budujeme své svědomí. PŘIJÍMÁNÍ DO SRDCE znamená přijímání do vůle, protože ta je tím, co nazýváme SRDCEM. Máme-li svědomí, mluvíme a jednáme ze srdce. Nemáme rozpolcenou mysl; děláme vše, co chápeme a v co věříme, že je pravdivé a dobré.

(132)

Lidé, kteří jsou osvíceni více než jiní pravdou pocházející z víry a kteří mají jasnější smysl pro realitu, mohou mít svědomí vyvinutější než ostatní lidé, kteří jsou méně osvíceni a mají zastřenější smysl pro realitu.

(133)

Skutečný duchovní život je obsažen v pravém svědomí, protože v něm se víra pojí s konáním dobra. Jednat podle svého svědomí je proto jednáním z duchovního života. Jednat proti svému svědomí znamená jednat proti svému vlastnímu životu. Proto jsme vnitřně klidní, pokojní a radostní, když jednáme v souladu se svým svědomím, ale jsme nepokojní a sklíčení, když jednáme proti němu. Tomuto stavu mysli říkáme VÝČITKY SVĚDOMÍ.

(134)

Máme svědomí pro dobro a pro spravedlnost. Svědomí pro dobro je naším vnitřním svědomím a svědomí pro spravedlnost vnějším.

Svědomí pro dobro znamená jednat podle zásad víry z vnitřní lásky. Svědomí pro spravedlnost znamená jednat podle občanských a morálních zákonů z vnější lásky. Máme-li svědomí pro dobro, máme také svědomí pro spravedlnost. Máme-li však pouze svědomí pro spravedlnost, jsme schopni přijmout i svědomí pro dobro, když jsme o něm poučení.

(135)

Když činíme druhým lidem dobro, máme svědomí pro pravdu, protože to se formuje vírou v pravdu. Ale když milujeme Pána, máme svědomí pro dobro, protože to se utváří láskou k pravdě. Toto druhé svědomí je vyšší, je to intuice pravdy, která pochází z dobra.

Máme-li svědomí pro spravedlnost, jsme v Pánově duchovním království. Máme-li však vyšší druh svědomí, jež nazýváme intuicí, jsme v Pánově nebeském království.

(136)

Následující dva příklady ukazují, co to je svědomí:

Představme si, že máme nějakou věc, která patří někomu jinému., a ten neví, že my ji máme. Pokud si tuto věc necháme, mohli bychom získat nějaké peníze, aniž bychom se museli obávat zákona nebo ztráty pověsti. Jestliže vrátíme věc majiteli, protože nám nepatří, pak bychom jednali podle svého svědomí. Udělali bychom, co je dobré a správné, protože to dobré a správné je.

Nebo si představme, že můžeme získat určité zaměstnání, ale víme, že někdo jiný, kdo tuto práci také chce získat, by byl v tomto povolání pro společnost užitečnější než my. Ustoupíme-li, pak bychom také jednali podle svého svědomí. Stejně tak je tomu i v jiných situacích.

(137)

Z těchto příkladů vidíme, co je nemít svědomí: Je to pravým opakem toho mít svědomí.

Jestliže bychom se snažili, aby věci, které jsou nečestné a špatné, vypadaly poctivě a správně proto, abychom vydělali peníze, a pokud bychom se pokoušeli, aby to, co je ve skutečnosti čestné a správné, se jevilo jako nečestné a špatné, pak nemáme svědomí. Dokonce ani nevíme, co svědomí je. Kdyby nám někdo vysvětloval, co to je, nevěřili bychom tomu nebo bychom to dokonce ani vědět nechtěli.

Takoví jsme, když vše, co děláme, činíme pro **sebe** a pro **hmotné statky**.

(138)

Pokud nepřijmeme svědomí na světě, nemůžeme ho přijmout ani v dalším životě, což znamená, že nemůžeme být spaseni. Uvnitř nám totiž chybí místo, kterým do nás vstupuje **nebe** a jehož prostřednictvím na nás působí. Je to místo, jímž nás **Pán** vede k Sobě. **Svědomí je tedy místem naší mysli, kde přijímáme to, co k nám přichází z nebe.**

(Odstavce 139 - 140 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 10

Svoboda

(141)

Veškerá svoboda pramení z lásky, protože cokoli milujeme, děláme svobodně. Všechna svoboda vychází také z vůle, protože chceme dělat to, co milujeme. Láska a vůle tvoří náš život, a proto ho tvoří také svoboda. Z toho vidíme, **co je svoboda: Je tím, co tvoří naši lásku a vůli, a dále život, který z nich máme.** Máme proto pocit, že cokoli děláme svobodně, činíme ze sebe.

(142)

Působit svobodně zlo se také zdá být svobodou, ale ve skutečnosti se jedná o **otroctví**. Vychází ze **sobectví** a **hmotných lásek**, jež jsou z **pekla**. Tato svoboda se po smrti skutečně mění v otroctví, protože lidé, kteří mají tento druh svobody, se stávají v pekle **bezcennými otroky**.

Skutečnou **SVOBODOU VŠAK JE KONAT DOBRO SVOBODNĚ. JE LÁSKOU K PÁNU A K DRUHÝM LIDEM A TYTO LÁSKY VYCHÁZEJÍ Z NEBE.** Tato svoboda s námi zůstává i po smrti a stává se pravou svobodou. Máme-li tuto svobodu, staneme se syny domu Božího. To je, čemu učí Pán:

... každý, kdo hřeší, stává se otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni. (Jan 8,34-36)

Protože vše dobré vychází od Pána a vše zlé z pekla, vyplývá z toho, že **SVOBODA ZNAMENÁ BÝT VEDEDN PÁNEM, zatímco OTROCTVÍ JE BÝT VEDEDN PEKLEM.** (Viz obr. 811, sdělení 1761 na www.vesmirni-lide.cz – pozn. zpracovatele.)

(143)

Důvodem, proč máme **svobodnou možnost vymýšlet a uskutečňovat věci zlé a nesprávné** (pokud tomu nebrání zákon), je **umožnit nám změnit své životy k lepšímu.** Dobro a pravda musí proniknout do naší lásky a vůle, aby se staly součástí našeho života. To se může stát pouze tehdy, pokud můžeme svobodně mít zlé a nesprávné myšlenky právě tak jako dobré a pravdivé. Pán dává tuto svobodu každému. **Když máme dobré a pravdivé myšlenky, Pán je vkládá do naší lásky a vůle, aby se náš život mohl změnit k lepšímu,** pokud však nemilujeme **věci**, jež jsou zlé a falešné.

Vše, co bylo do naší mysli vloženo svobodně, s námi zůstává, ale nepřetrvává nic z toho, co tam proniklo pod nátlakem. Věci, které činíme pod nátlakem, nevycházejí z naší vůle, ale z vůle **toho, kdo nás k tomu nutí.** Proto Pána těší svobodně nabízená bohoslužba, avšak nikoli bohoslužba konaná pod nátlakem. Svobodně nabízená bohoslužba pochází z lásky, bohoslužba z donucení však nikoli.

(144)

Ačkoli se **svoboda konání dobra** zdá být **vnějškově** stejná jako **svoboda konání zla**, jsou obě tak rozdílné a od sebe vzdálené jako **nebe** a **peklo**. **Svoboda konání dobra** pochází z **nebe** a **nazývá se NEBESKOU SVOBODOU.** **Svoboda konání zla** pochází z **pekla** a **nazývá se PEKELNOU SVOBODOU.** Do jaké míry jsme poplatni jednomu druhu svobody, do té míry nejsme poplatni opačnému, protože „**nikdo nemůže sloužit najednou dvěma pánům**“ (Matouš 6,24).

Z toho je zřejmé, že když podléháme **pekelné svobodě**, domníváme se, že je **otroctvím a nátlakem**, když nám není neomezeně dovoleno toužit po zlých věcech a zabývat se špatnými myšlenkami. Když však užíváme **nebeské svobody**, je pro nás hrůzné pomyšlení, že bychom usilovali o zlo a že bychom nepravdivě smýšleli, a je pro nás přímo utrpením, jsme-li k tomu nuceni.

(145)

Protože vše, co konáme svobodně, nám připadá, že činíme ze sebe, může se **nebeská svoboda** také nazývat **NEBESKÝM JÁ**, zatímco **pekelná svoboda** **PEKELNÝM JÁ**. Pekelné já je v nás, už když se narodíme, a je škodlivé. Nebeské já je dobré a získáváme ho, když se měníme k lepšímu.

(146)

Z toho je patrné, co je **SVOBODOU VOLBY: JE TO KONAT DOBRO NA ZÁKLADĚ VLASTNÍHO ROZHODNUTÍ A VŮLE.** V tom jsme vedeni pánem, což nastává tehdy, když milujeme dobro a pravdu, protože jsou dobrem a pravdou.

(147)

Podle toho, na co rádi myslíme, o čem rádi hovoříme, co rádi posloucháme, na co se rádi díváme a co rádi děláme, můžeme říci, **jakou svobodu užíváme**, protože **všechno naše potěšení pochází z toho, co milujeme.**

(Odstavce 148 - 149 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 11

Zásluhy a uznání

(150)

Konáme-li dobro, abychom za to sklidili uznání, neděláme tak z lásky k dobru, ale pro odměnu. Jestliže za své skutky přijímáme uznání a chceme dostat odměnu, pak odměna je tím, co nás hlavně uspokojuje, nikoli samotné dobro. Znamená to, že nesmýšlíme duchovně, ale **hmotně**.

(151)

Chceme-li činit dobro, jež je skutečným dobrem, musíme ho konat z lásky, což znamená, dělat dobro pouze proto, že je dobré. Máme-li tento druh lásky, **nechceme o uznání za své činy ani slyšet.** Při konání dobra se cítíme velice šťastni. Naopak je nám líto, když si lidé myslí, že dobro děláme ze sobeckých pohnutek.

Podobně je tomu, když prokazujeme dobro svým přátelům **jenom** proto, že jsou našimi přáteli, svým bratrům, protože jsou našimi bratry, svému partnerovi a dětem, protože je naším partnerem a ony našimi dětmi, nebo pro svou vlast, protože je naší vlastí. Jinými slovy, když **druhým lidem prokazujeme dobro POUZE z přátelství či z příbuzenské lásky.**

(152)

Když konáme **dobro pro odměnu**, naše dobré skutky nepocházejí od Pána, ale z nás. Hlavně hledíme na sebe, protože máme na zřeteli své vlastní dobro. Dobro druhých lidí, dobro spoluobčanů, lidské společnosti, vlasti a náboženství je pro nás pouhými prostředky k dosažení vlastních cílů.

Za dobrými činy, **které děláme, abychom získali uznání**, je skryto dobro naší vlastní sobecké a na hmotný zisk zaměřené lásky. Toto dobro pochází z nás, nikoli z Boha. A žádné dobro, jež pochází z nás, není skutečným dobrem. V jaké míře se v něm skrývají sobectví a láska ke světu, tak moc je toto dobro ve skutečnosti škodlivé.

(153)

Když skutečně konáme dobro a máme víru, **nemáme žádnou touhu po uznání za své činy. Radost z konání dobra pochází ze samotného dobra a radost z víry ze samé pravdy.** Máme-li tento druh konání dobra a víry, víme, co to je konat dobro a přitom netoužit po uznání. Pokud však dobro nekonáme a nemáme víru, nemáme o tom žádnou představu.

(154)

V Lukášově evangeliu Pán učí, že bychom dobro neměli činit pro odměnu:

Jestliže milujeme jen ty, kdo vás milují, můžete za to očekávat Boží uznání ? ... Vždyť totéž činí i hříšníci. Ale milujte své nepřátele; číňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná: Budete syny nejvyššího, ... (Lukáš 6,32-35)

V Janově evangeliu Pán učí, že chceme-li, aby dobro, které konáme, bylo skutečným dobrem, nemůžeme je konat ze sebe.

Člověk si nemůže nic přisvojit, není-li mu to dáno z nebe. (Jan 3,27)

A jinde Ježíš řekl:

Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti, ... Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. ... kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce. Beze mne nemůžete činit nic. ... (Jan 15,4-6)

(155)

Protože veškeré dobro a pravda vycházejí od PÁNA a nikoli z nás a protože nic z toho, co z nás pochází, není dobré, nemůžeme si za cokoli přisvojovat ZÁSLUHU, to může pouze PÁN. On se svou vlastní mocí zasloužil o záchranu lidského pokolení, a tato moc zachraňuje i nás, když pro Něho konáme dobro. Proto lidé spojení s Pánovou mocí a s Jeho spravedlností se v Bibli nazývají SPRAVEDLIVÍ a lidé spojení pouze se svou vlastní mocí a s lidskou spravedlností se nazývají NESPRAVEDLIVÍ.

(156)

Skutečná radost, jenž pochází z lásky ke konání dobra bez očekávání uznání, je ODMĚNOU, která přetrvá na věky. Do tohoto dobra PÁN vkládá nebe a nekonečné štěstí.

(157)

Jestliže věříme, že lidé konající dobro přijdou do **nebe** a že z toho důvodu bychom měli i my konat dobro, abychom se tam také dostali, pak si nepřisvojujeme zásluhu za vykonané skutky a naším cílem není odměna. Lidé, kteří konají dobro od Pána, takto smýšlejí a věří. Pokud však smýšlíme a jednáme tak, abychom se dostali do nebe, a nemilujeme dobro, protože je dobré, pak odměnu chceme a přisvojujeme si zásluhy za své činy.

(Odstavec 158 s odkazy je v původní knize vynechán – pozn. zpracovatele.)

ČÁST IV

DUCHOVNÍ VÝVOJ

KAPITOLA 12

Pokání a odpuštění hříchů

(159)

Chceme-li být spaseni, musíme poznat SVÉ chyby a litovat jich.

(160)

Své chyby poznáváme, jestliže si uvědomíme, které věci jsou zlé, nacházíme je v SOBĚ, uznáváme je jako zlé, přijímáme za ně odpovědnost a kritizujeme se za ně. Činíme-li tak před Bohem, ROZPOZNÁVÁME (vyznáváme) své chyby.

(161)

Svých chyb litujeme tehdy, když poté, co jsme si je přiznali a s pokorným srdcem prosili o pomoc a za odpuštění, přestaneme je dělat a začneme žít nový život v souladu se zásadami víry a konání dobra.

(162)

Přiznáme-li své chyby pouze **obecně** a jen předpokládáme, že **jsme všichni vinni vším**, co je špatné, aniž bychom **se zkoumali** a **poznali** své nedostatky, pak sice připouštíme, že máme chyby, ale tak, abychom jich litovali. **Jestliže NEPOZNÁME, co je v nás špatného, budeme i nadále žít STEJNĚ jako doposud.**

(163)

Konáme-li dobro a žijeme-li ve víře, každý den litujeme svých chyb. Přemýšlíme o svých špatných charakterových vlastnostech, uznáváme je, **usilujeme o to, abychom se jich vyvarovali, a prosíme Pána o pomoc.**

Jsme-li ponecháni sami sobě, často klesáme dolů. Ale Pán nás vždy pozvedá a vede k dobru. Takový je stav naší mysli, když konáme dobro.

Činíme-li zlé věci, klesáme neustále dolů a Pán nás stále ještě pozvedá. Může nás ale pouze ochránit od toho, abychom neupadli do ještě horšího zla, k němuž máme svou přirozeností silné sklony.

(164)

Abychom mohli litovat svých chyb, měli bychom zkoumat své myšlení a záměry. Měli bychom zjistit, co bychom udělali, kdybychom nebyli omezováni strachem ze zákonů, ze ztráty pověsti, společenského postavení či ze ztráty majetku. Tím bychom odhalili naše špatné povahové rysy, z nichž vychází všechno, co zlého ve skutečnosti uděláme. Jestliže si neuvědomujeme tyto zlé rysy ve svém myšlení a ve svých záměrech, nemůžeme litovat svých chyb, protože nadále smýšlíme stejně a chceme stejné věci jako dříve. A chtít zlé znamená také je činit. V tom spočívá sebepoznání.

(165)

Nelítujeme svých chyb, když pouze řekneme, že je nám to líto, a přitom své jednání nezměníme. Říci, že litujeme, neznamená, že bychom své chyby opustili. **Ty opustíme jen tehdy, když lítost prokážeme svým životem.**

Pán stále ODPOUŠTÍ naše chyby, protože On je ryzí milosrdenství. Ale naše chyby v nás zůstávají, ačkoliv se domníváme, že jsme se jich zbavili. **Jediným způsobem, jak se jich opravdu zbavit, je žít podle zásad pravdy, které vycházejí z víry.** Čím více tak žijeme, tím více se našich chyb **zbavujeme** a tím více jsou nám **odpouštěny**.

(166)

Někdy se **domníváme**, že když jsme zbaveni svých chyb, jsou tyto zcela odstraněny nebo omyty, jako když se nečistota spláchne vodou. Ale chyby zcela odstraněny nejsou, jsou pouze **ODLOŽENY STRANOU**. Jinými slovy, jsme od nich **odděleni**, když nás Pán vede ke konání dobra.

V příští kapitole si vysvětlíme, jak měníme svůj život k lepšímu. Kdo se domnívá, že existuje nějaká jiná cesta, jak se zbavit svých chyb, ten se velice mýlí.

(167)

Známky toho, že jsme byli **zbaveni chyb** a že **byly odstraněny**, jsou následující:

Radujeme se z uctívání Boha jen proto, že je Bohem, a z pomáhání bližním jen proto, že jsou bližními. Máme tedy radost z konání dobra pouze proto, že je dobré, a z hlásání

pravdy, protože je pravdou. Nesnažíme se dosáhnout uznání pro svou víru ani pro své konání dobra. Vyhýbáme se dokonce i jen myšlenkám na tyto věci se záměrem je uskutečnit.

Pokud jsme se svých **chyb nezbavili**, projeví se to tímto způsobem:

Neuctíváme Boha jen proto, že je Bohem, ani nepomáháme bližním, protože jsou bližními, nekonáme dobro a neříkáme pravdu proto, že jsou dobré a pravdivé. Konáme tak pro svůj vlastní prospěch. Chceme-li si přisvojit zásluhu za to, co děláme. Nepociťujeme nic nepříjemného ze zla, např. z nepřátelství, z nenávisti, z pomsty, z cizoložství. Proto na tyto zlé věci myslíme zcela volně.

(168)

Lítovat svých chyb má smysl pouze tehdy, děje-li se to svobodně. Lítost pod nátlakem je bezcenná. Pod nátlakem jsme, když jsme nemocní, postiženi neštěstím, když nám hrozí smrt nebo když máme z něčeho takový strach, že nejsme schopni racionálně myslet.

Jsme-li zlí, může se stát, že to pod nátlakem uznáme a přislíbíme, že svých chyb budeme litovat a začneme konat dobro. Ale jakmile jsme opět svobodni, vrátíme se zpět ke svému starému špatnému životu. Jsme-li dobří, je tomu jinak.

(169)

Poté, co jsme se podrobně poznali, odhalili své chyby a litovali jich, měli bychom se po zbytek života pevně držet svých dobrých návyků. Jestliže sklouzneme zpět do dřívějšího špatného života a znovu mu propadneme, pak budeme spojovat špatné s dobrým a budeme horší, než jsme byli dříve, jak Pán říká:

Když nečistý vzduch vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá odpočínutí, ale nenalézá. Tu řekne: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.“ Přejde a nalezne jej prázdný, vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám, vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší než začátky. ...

(Matouš 12,43-45)

(Odstavce 170 - 172 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 13

Znovuzrození

(173)

Nemůžeme se dostat do **nebe**, jestliže nepřijmeme **duchovní život**, jinými slovy, nejsme-li **Pánem nově zrozeni**. Pán tomu učí u Jana: „Amen, amen pravím tobě: nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží“. (Jan 3,3).

(174)

Ze svých rodičů se rodíme do **tělesného** nikoli **duchovního života**. **Duchovní život** znamená milovat Boha **více** než cokoli jiného a milovat druhé lidi tak, jako milujeme sebe. Tím bychom se měli řídit, to jsou zásady víry, se kterou nás Pán seznamuje prostřednictvím Bible. **Hmotně orientovaný život** značí však milovat **sebe** a **hmotné statky** více než druhé lidi, ba dokonce více než samotného Boha.

(175)

Všichni se rodíme se zlými rysy sobectví a lásky k hmotnému světu, které získáváme od svých rodičů. Každý špatný zvyk, jenž se nám dlouhodobým návykem stal téměř přirozeným, přechází na naše děti. Takže tyto špatné rysy jsme získali od našich rodičů, prarodičů a ostatních předků. Nakonec na nás přešlo tolik špatných rysů, že náš vlastní život není ničím jiným než zlem. **Jediným způsobem, kterým může být tento spojený řetězec špatných rysů přerušen, je život ve víře a konání dobra od Pána.**

(176)

Máme neustále tendenci směřovat k tomu, co nám předali naši rodiče. Stále znovu do toho upadáme, takže v sobě posilujeme špatné rysy našich předků a přidáváme k nim své vlastní.

Tyto špatné charakterové rysy jsou zcela proti **duchovnímu životu** a ničí ho. Proto, nepřijmeme-li od Pána nový **duchovní život**, jsme ztraceni. Jsme tedy ztraceni, jestliže nejsme opět počati, zrozeni a pozvednuti – tedy nově stvořeni. Pokud se tak nestane, jsme na tom stejně jako lidé v pekle. **Vše**, co chceme a na co myslíme, se vztahuje k **nám** a k **hmotnému světu**.

(177)

Nemůžeme být znovuzrozeni, jestliže o tomto novém **duchovním životě** nevíme. Potřebujeme znát pravdu, které bychom měli věřit, což se vztahuje k víře, a dobro, jež bychom měli konat, což se vztahuje k lásce.

Sami ze sebe se těmto věcem naučit nemůžeme, protože chápeme **pouze** to, co jsme přijali svými **smysly**. **Jimi** získáváme **světlo**, jež je **PŘÍRODNÍM SVĚTLEM**. V **tomto světle** vidíme pouze to, co se vztahuje k nebi a k Bohu, o tom se musíme učit ze zjevení.

Ze zjevení se učíme například o těchto skutečnostech: Pán, který je věčným Bohem, přišel na svět, aby vysvobodil lidské pokolení. On má veškerou moc na nebi i na zemi. Veškerá víra a konání dobra, všechny pravda a všechno dobro jsou z něho. Nebe a peklo existují. Navěky budeme žít v nebi, jestliže konáme dobro, a budeme žít v pekle, činíme-li zlo.

(178)

Součástí víry jsou všechny tyto a mnohé další pravdy, které musíme znát, abychom mohli být znovuzrozeni. Jestliže je známe, můžeme o nich přemýšlet, toužit po nich a nakonec je realizovat, a tak získat nový život.

Například, jestliže nevíme, že Pán je spasitelem lidského pokolení, nemůžeme v Něho věřit, milovat Ho a konat pro Něho dobro. Nevíme-li, že všechno dobro pochází od Něho, nechápeme, že od Něho pochází naše duchovní zdraví a štěstí, a ani je od Něho nemůžeme chtít přijmout. To znamená, že z Něho nemůžeme žít. Jestliže nevíme, že je peklo a nebe a že máme možnost žít věčně, nemůžeme ani vědět, jak lidé v nebi žijí a usilovat o dosažení tohoto způsobu života. A tak je tomu i s ostatním.

(179)

Všichni máme **vnitřní** a **vnější já**. **Vnitřní já** je naším **duchovním** a **vnější hmotným**. **Abychom byli znovuzrozeni, musí se znovunarodit také obě tato naše já.**

Když nejsme znovuzrozeni, vládne vnější hmotné já a vnitřní já je mu podřízeno. Avšak když jsme byli znovuzrozeni, je u moci vnitřní duchovní já a vnější já mu slouží. Z toho vidíme, že od narození je náš život jakoby převrácený. Co by mělo rozhodovat, je pouhým

sluhou, a co by mělo sloužit, vládne. **Abychom byli spaseni, musí se toto uspořádání obrátit. A to se nemůže stát, nejsme-li Pánem znovuzrozeni.**

*(Termínu **znovuzrození** odpovídá místu v Duchovní cestě – **zasvěcení**, tj. připravenost pro PLNOU práci pro **Stvořitele Prvotního všeho a všech**, a tedy i **odpouzdření Ducha a duše**, což je na konci 6. a na začátku 7. otázky Duchovní cesty. V jiných zdrojích se někdy používá termín **osvícení**. **Vnitřní já – Duch, vnější část vnitřního já – duše, vnější já – fyzické tělo**, www.vesmirni-lide.cz – pozn. zpracovatele, Ivo A. Bendy.)*

(180)

Co pro naše **vnitřní já** znamená, když **vládne**, a **vnější já** mu **slouží**, a také **opačně**, si ukážeme na příkladech.

Vnější já vládne a vnitřní mu slouží tehdy, když za veškeré dobro pokládáme příjemný život, peníze a pýchu, máme zalíbení v nenávisti a pomstě a v nitru jsme přesvědčeni, že je to tak správně.

Máme-li na mysli dobro, čestnost a poctivost a chceme je, rádi o nich hovoříme a konáme je, máme radost a cítíme se dobře, pak **vládne naše vnitřní já a vnější mu slouží**.

(Viz obr. 447, 448 na www.vesmirni-lide.cz – pozn. zpracovatele.)

(181)

Pánem je nejprve znovuzrozeno vnitřní já a jeho prostřednictvím pak vnější. Je tomu tak proto, že **vnitřní já** je znovuzrozeno přijetím zásad víry a konáním dobra, ale **vnější já** je znovuzrozeno životem podle nich. Toto měl Pán na mysli, když řekl: „... nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ (Jan 3,5). Voda je v duchovním smyslu **pravdou pocházející z víry a duch** je **životem v souladu s touto pravdou**.

(182)

Když jsme byli znovuzrozeni, je naše **vnitřní já** v **nebi**, kde jsme **anděly** a pobýváme ve **společnosti dalších andělů**, se kterými budeme žít po smrti. Pak můžeme **žít nebeský život**, milovat Pána a druhé lidi, rozumět, co je pravda, cítit, co je dobro, a být z toho šťasten.

*(Odstavce 183 - 186 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)*

KAPITOLA 14

Pokušení

(187)

Duchovními pokušeními procházíme POUZE tehdy, když jsme **znovuzrozoováni**. **Duchovní pokušení je psychologickým stresem, který způsobují zlí duchové, když konáme dobro a vyznáváme pravdivé ideje.** Úzkost pokušení zažíváme tehdy, když v nás zlí duchové vyvolávají naše špatné sklony. Protože si neuvědomujeme zdroj těchto pokušení, nemáme vůbec ponětí, odkud se berou.

(188)

Všichni máme při sobě dobré i zlé duchy. Zlé duchové jsou spojeni s našimi špatnými vlastnostmi a dobří duchové s dobrými. Když k nám přistupují zlé duchové, vyvolávají naše špatné povahové rysy, zatímco dobří duchové naše dobré rysy. Z toho vzniká konflikt a boj, který s sebou nese **vnitřní úzkost** a tato úzkost je pokušením.

Z toho vidíme, že pokušení pocházejí z **pekla** a nikoli z **nebe**. To je také součástí křesťanské víry, která říká, že Bůh nikoho nepokouší.

(189)

Lidé, kteří dobro nekonají a nežijí v pravdě, mohou také prožívat **vnitřní úzkost**, ta však má **hmotný** a nikoli **duchovní charakter**. Rozdíl spočívá v tom, že **hmotná úzkost** se týká **světských věcí**, zatímco **duchovní úzkost věcí nebeských**.

(190)

Při pokušeních jde o to, zda-li budou vládnout naše dobré vlastnosti nad špatnými nebo naopak. Špatné vlastnosti, které nám chtějí vládnout, jsou v našem **vnějším hmotném já**, zatímco dobré jsou ve **vnitřním duchovním já**. Jestliže zvítězí špatné vlastnosti, ovládne nás naše **hmotné já**. Zvítězí-li dobré, bude vládnout **duchovní já**.

(191)

Bojujeme pomocí pravd naší víry, které získáváme z Bible. V boji proti svým špatným vlastnostem a nepravdivým ideám bychom měli použít právě je. Bojujeme-li čímkoli jiným, nevyhrajeme, protože Pán v ničem jiném není.

Protože máme bojovat pravdami naší víry, není dovoleno, abychom takto zápasili dříve, než máme představu o tom, co je pravdivé a dobré, a dokud jsme z toho nějak neobohatili svůj duchovní život. Proto těmito zápasy neprocházíme, dokud nedospějeme.

(192)

Jestliže pokušení podlehne, jsme horšími, než jsme byli před tím, protože naše špatné povahové rysy a falešné ideje získaly moc nad našimi dobrými vlastnostmi a pravdivými idejemi.

(193)

Protože dnes, kdy staré náboženství spěje ke svému konci, málokdo má opravdové dobro, vyskytuje se i víra **vzácně**. Z toho důvodu jen ztěžší někdo může prožívat duchovní pokušení. Proto již téměř nevíme, co duchovní pokušení jsou a k čemu jsou dobrá.

(194)

Pokušení pomáhají naší dobrým vlastnostem a pravdivým idejím **získat moc** nad špatnými rysy a falešnými idejemi. Posilují v nás pravdu a spojují ji s dobrými stránkami naší osoby. Zároveň nás zbavují chyb a falešných idejí, které z nich vycházejí. Napomáhají otevírání našeho **duchovního já** a podřizování **hmotného já** jeho vládě. Rovněž nám pomáhají překonat naše sobectví a zájem o **hmotný svět** a ovládat žádosti, které z nich pramení.

Těmito zkušenostmi získáváme **osvícení** a schopnost **rozlišit** dobro a pravdu od toho, co je zlé a škodlivé. Každý den se tak stáváme chápavějšími a moudřejšími.

(195)

Pán je tím jediným, kdo za nás v pokušeních bojuje. Jestliže nevěříme, že je to pouze Pán, kdo za nás bojuje a vítězí, prožíváme jen povrchní pokušení, a to nám neumožní dosáhnout uvedeného cíle.

ČÁST V

KŘEŠŤANSKÉ OBŘADY

KAPITOLA 15

Křest

(202)

Křest byl ustanoven jako SYMBOL, že jsme věřící lidé, a jako upomínka, že máme být znovuzrozeni. Omytí při křtu je duchovní omytí, a je tedy znovuzrozením.

(203)

Každé znovuzrození pochází od Pána prostřednictvím pravdy obsažené ve víře a života v souladu s ní. Proto křest dosvědčuje, že jsme věřící a že můžeme být znovuzrozeni. Prostřednictvím víry poznáváme Pána, který nám dává znovuzrození, a máme Bibli, v níž jsou obsaženy pravdy víry, jíž můžeme být znovuzrozeni.

(204)

Pán tomu učí u Jana: „... nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ (Jan 3,5). **Voda** je v duchovním smyslu **pravdou víry**, jež pochází z Bible, **duch** je **životem v souladu s ní a narodit se je znovuzrozením z těchto dvou věcí**.

(205)

Při znovuzrození procházíme pokušeními, jež jsou duchovními boji proti našim špatným vlastnostem a falešným idejím. Proto voda používaná při křtu symbolizuje také tyto boje.

(206)

Protože je křest symbolem a upomínkou na tyto skutečnosti, můžeme být křtěni jako děti. Jestliže jsme však tehdy pokřtěni nebyli, můžeme být pokřtěni také jako dospělí.

(207)

Jestliže jsme pokřtěni již byli, měli bychom si uvědomit, že samotný křest neposkytuje ani víru ani duchovní blaho. Pouze ukazuje, že bychom měli víru přijmout a že budeme zachráněni (spaseni), budeme-li znovuzrozeni.

(208)

Z toho vidíme, co Pán myslí, když u marky říká: „kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen“ (Marek 16,16). Věříme, když poznáváme Pána a přijímáme od něho božské pravdy prostřednictvím Bible. Jsme pokřtěni, když jsme znovuzrozeni Pánem prostřednictvím těchto pravd.

(Odstavec 209 s **odkazy** je v původní knize vynechán – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 16

Večeře Páně

(210)

Pán ustanovil svatou večeří proto, aby pomocí ní mohlo být náboženství spojeno s nebem a tak i s Pánem. Je proto nejsvatějším obřadem bohoslužby.

(211)

Pokud však nic nevíme o **vnitřním duchovním smyslu** Bible, nemůžeme vědět, jak se toto spojení svatou večeří uskutečňuje. Naše myšlení se nedostane za hranice jejího **doslovného obsahu**. Z **vnitřního duchovního smyslu** Bible můžeme pochopit význam těla a krve, chleba a vína a význam jejich přijímání.

(212)

V tomto smyslu Pánovo tělo symbolizuje dobro, které pochází z lásky, a totéž představuje chléb. Pánova krev je dobrem, jež pochází z víry, a totéž představuje víno. Při přijímání se stávají naší součástí a spojují se s námi.

Tak tomu rozumějí andělé, kteří jsou při nás, když přijímáme svatou večeří, protože oni chápou vše duchovně. Svatost lásky a víry vychází z nich a vstupuje do nás, což znamená, že přichází z nebe od Pána. Takto dochází ke spojení.

(213)

Z toho vidíme, že když jíme chléb, jenž je tělem, jsme s Pánem spojováni dobrem v naší lásce k němu, která z Něho vychází. Když pijeme víno, jež je krví, jsme s Pánem spojováni vírou v něho, která také z něho vychází.

Přesto bychom si měli uvědomit, že nás svatá večeře s Pánem spojuje pouze za předpokladu, že v sobě máme dobro lásky a víry v Pána, které z něho vychází. Je-li tomu tak, svatá večeře nás s Ním skutečně spojuje. Není-li tomu tak, je s námi přítomen, ale nejsme s Ním spojeni.

(214)

Svatá večeře v sobě rovněž zahrnuje a ztělesňuje veškerou božskou bohoslužbu ustanovenou v židovském náboženství. Zápalné a jiné oběti, které tvořily převážnou část tohoto náboženství, byly všechny zahrnuty do jediného slova chléb. Proto svatá večeře plní vše, co plnily všechny zápalné i jiné oběti.

*(Odstavce 215 - 222 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)*

ČÁST VI

ŽIVOT PO SMRTI

KAPITOLA 17

Vzkříšení z mrtvých

(223)

Jsme stvořeni tak, že naše **vnitřní já** nemůže zemřít. Můžeme věřit v Boha a milovat Ho, a tak s Ním být vírou a láskou spojeni. Být spojen s Bohem znamená žít věčně.

(224)

Každý, kdo se narodil, má toto **vnitřní já**. **Vnější já** nám umožňuje uskutečňovat vše, čemu věříme a co milujeme. **Vnitřní já** je naším **duchem** a **vnější já** je naším **tělem**.

Vnější já, tělo, je stvořeno k aktivní činnosti v **hmotném světě**. Odkládáme **ho**, když zemřeme. **Vnitřní já, duch**, je stvořen k činnosti v **duchovním světě** a neumírá. Toto **vnitřní já** se stává **dobrym duchem** nebo **andělem**, pokud jsme na světě byli dobrými lidmi, ale stává se **zlým duchem**, jestliže jsme byli na světě zlí.

(225)

Když se po smrti **těla** octneme v **duchovním světě**, máme lidskou podobu právě takovou, jakou jsme měli dříve v **hmotném světě**. Nadále se těšíme ze schopnosti vidět, slyšet, mluvit, chtít a jednat jako dřív. Jsme lidmi až do nejmenšího detailu pouze s tím rozdílem, že již nejsme vázáni na **hmotné tělo**, které jsme měli na světě. Opouštíme **ho**, když umíráme, a nikdy se již do **něho** nevrátíme.

(226)

Tento **pokračující život** je tím, co rozumíme **vzkříšením** (z mrtvých). Protože lidé Bibli špatně pochopili, věřili, že vstanou z mrtvých až při posledním soudu, kdy celý viditelný svět zmizí. Protože smyslově orientovaní lidé věří, že jejich tělo je tím, co je živé, domnívají se, že kdyby se naše těla opět nevrátila k životu, byl by to náš konec.

(227)

Náš život po smrti je takový, jaká byla naše láska z ní vycházející víra. Jaká byla naše láska a víra v průběhu našeho života na Zemi, takový život budeme mít na věky. Jestliže jsme nad jiné milovali sebe a hmotný svět, je náš život peklem. Jestliže jsme nade vše milovali Boha a druhé lidi stejně jako sebe, je náš život nebem.

Je-li naším životem **nebe**, máme víru. Nemáme ji však, je-li naším životem peklo.

Nebeský život je věčným životem, pekelný život je duchovní smrtí.

(228)

Bible učí, že žijeme po smrti. Např.: „...On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých.“ (Matouš 22,32). „I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahámovi, zemřel i ten boháč a byl pohřben...A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abraháma a u něho Lazara.“ (Lukáš 16,22-23). „... Budou stolovat s Abrahámem, Izákem a Jákobem v království nebeském.“ (Matouš 8,11) „... nazývá Hospodina Bohem Abrahamovým, Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým. On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých, neboť před ním jsou všichni živi.“ (Lukáš 20,37-38). Ježíš řekl lotrovi: „... Dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lukáš 23,43).

(Odstavec 229 s odkazy je v původní knize vynechán – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 18

Nebe a peklo

(230)

Náš duchovní život tvoří dvě věci: Láska a víra. Láska je životem naší vůle a víra je životem naší inteligence. Jestliže milujeme, co je dobré, a věříme tomu co je pravdivé, stává se náš život nebem. Pokud však milujeme, co je škodlivé, a věříme tomu, co je nepravdivé, stává se náš život peklem.

(231)

Milovat Pána a druhé lidi tvoří nebe. Víra rovněž vytváří **nebe**, ale jen do té míry, v jaké žijeme z těchto dvou lásek. Protože jak lásku tak víru dostáváme od Pána, vidíme, že Pán tvoří **nebe**.

(232)

Každý z nás má v sobě **nebe** v takovém rozsahu, v jakém od Pána přijímá lásku a víru. Jestliže od Pána přijmeme nebe za svého života na Zemi, přijdeme po smrti do **nebe**.

(233)

Přijmeme-li nebe od Pána, máme **nebe** v sobě, protože nebe je ve skutečnosti v lidech. Pán tomu také tak učí: „... ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘ ! Vždyť království Boží je mezi vámi !“ (Lukáš 17,21).

(234)

Nebe je v našem vnitřním já, v touhách a v myšlenkách, které máme z lásky a víry. Odtud přechází do našeho **vnějšího já**, jež jedná a mluví z lásky a víry. Není-li však nebe v našem **vnitřním já**, není ani ve **vnějším**. Pokrytci mohou dobře mluvit a jednat, ale nemají dobré touhy a myšlenky.

(235)

Když vstoupíme do druhého života, což se stane hned po smrti, je zřejmé, zda je či není nebe v nás. Není však tomu tak, pokud žijeme na Zemi. Zde lidé vidí pouze naše **vnější já**, ale nikoli naše **vnitřní já**. V druhém životě je **vnitřní já** jasně vidět, protože pak žijeme jako **duchové**.

(236)

Jestliže Pána milujeme a věříme v Něho a pocházejí-li naše láska a víra od něho, máme věčné štěstí, které se rovněž nazývá nebeskou radostí. Tato láska a víra má v sobě **nebeskou radost**, do které po smrti vejde, máme-li v sobě **nebe**.

V nebi se veškeré dobro sdílí. Pokoj, porozumění, moudrost a štěstí jednotlivce se sdílejí se všemi ostatními, i když rozsah tohoto přijímání záleží na míře, v jaké přijímáme lásku a víru od Pána. Z toho vidíme, kolik je v **nebi** pokoje, porozumění, moudrosti a štěstí.

(237)

Právě tak jako láska k Pánu a k ostatním lidem činí z našeho života **nebe**, stejně tak sobectví a poplatnost **hmotnému světu**, pokud nás ovládají, činí náš život **peklem**, protože tyto dvě lásky jsou opakem předešlých. Jsme-li ovládáni sobectvím a **hmotným světem**, nemůžeme z **nebe** přijmout nic. Vše, co přijímáme, vychází z pekla.

Všechno, co milujeme a čemu věříme, vychází buď z **nebe**, nebo z **pekla**.

(238)

Když jsme ovládáni **sobectvím** a **hmotným světem**, nevíme, co je **nebe** a **nebeské štěstí**. Připadá nám neuvěřitelné, že by mohlo být nějaké štěstí v milování čehokoli jiného než nás samých a **hmotných statků**. Když se však podílíme na **nebeském štěstí**, ustupují naše sobectví a **hmotné lásky** jako cíle stranou. Jsou-li tyto lásky odstraněny, přesahuje štěstí, jež pocítujeme, všechnu naši představivost.

(239)

Náš život se po smrti **nemůže** změnit. Zůstává takový, jaký byl před smrtí. Celý náš **duch** je takový, jaká je naše láska a pekelná láska nemůže být změněna v **nebeskou**, protože je jejím opakem. To je myšleno Abrahámovou odpovědí bohatci v pekle: „A nad to vše jest mezi námi a vámi velká propast, takže nikdo – i kdyby chtěl, nemůže přijít odtud k vám ani překročit od vás k nám.“ (Lukáš 16,26).

Je tedy zřejmé, že jdeme-li do **pekla**, zůstaneme tam navěky, a jdeme-li do **nebe**, zůstáváme navěky v nebi.

(Odstavec 240 s odkazy je v původní knize vynechán – pozn. zpracovatele.)

ČÁST VII

ASPEKTY NÁBOŽENSTVÍ

KAPITOLA 19

Křesťanské náboženství

(241)

Nebe a náboženství v nás je tvořeno stejnými věcmi. **Láska a víra tvoří náboženství právě tak jako nebe**. Proto z toho, co jsme řekli o nebi, je zřejmé, co je **náboženství**.

(242)

Křesťanské náboženství je tam, kde lidé uznávají Pána a mají Bibli. Základem křesťanství je milovat Pána a věřit v něho. Bible učí, jak bychom měli žít, abychom lásku a víru mohli od Pána přijmout.

(243)

Křesťanské náboženství potřebuje ke své existenci učení vycházející z Bible, protože bez něho nejsme schopni Bibli rozumět. Samo učení nás však věřícími neudělá, toho lze dosáhnout pouze životem podle něho. To znamená, že víra sama náboženství netvoří, ale vytváří ho teprve víra, která se uskutečňuje v našem životě konáním dobra.

Pravé náboženské učení obsahuje jak konání dobra tak i víru, nikoli pouze víru bez konání dobra. Učení víry spolu s konáním dobra jsou tím, z čeho žijeme. Není jím však učení víry bez konání dobra.

(244)

Lidé, kteří nejsou křesťané, ale uznávají jednoho Boha a podle svého náboženství prokazují ostatním lidem určité dobro, jsou s křesťany spjatí. Nikdo, kdo věří v Boha a žije dobrý život, není odsouzen. Z toho vidíte, že víra v Pána je rozšířena po celém světě, zvláště tam, kde Ho lidé uznávají a kde mají Bibli.

(245)

Všichni lidé, kteří v sobě mají víru, jsou spaseni, avšak lidé, kteří ji v sobě nemají, jsou zatraceni.

(Odstavce 246 - 248 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 20

Písmo svaté - Bible

(249)

Bez zjevení Božství bychom se o věčném životě nebo o Bohu, a tím méně o lásce k Němu a o víře v Něho, nemohli nic dovědět. Rodíme se zcela nevědomí a vše, co vytváří náš rozum, se učíme ze světa, který nás obklopuje. Narozením také dědíme i vše škodlivé, co pochází ze sobeckých a světských sklonů. Neustále jsme ovládáni a lákáni věcmi, které z těchto sklonů pocházejí, a odvádějí nás od Božství. Proto o věčném životě nevíme nic. A tak zde musí být zjevení, abychom se o něm dověděli.

(250)

Zlo, které pochází ze sobectví a z **hmotného světa**, nese s sebou nevědomost o všem, co má něco společného s věčným životem. To můžeme jasně pozorovat na křesťanech. Ti ze zjevení vědí, že je **Bůh, nebe a peklo, věčný život** a že tento **věčný život** mohou získat konáním dobra pocházejícího z lásky a víry. Přesto však vzdělaní i nevzdělaní křesťané toto někdy popírají. Z toho všeho si opět můžeme udělat představu, v jaké bychom byli nevědomosti, kdyby žádné zjevení nebylo.

(251)

Po smrti žijeme navěky dále a je pro nás připraven život, který je v souladu s naší láskou a vírou. Protože Pán miluje lidské pokolení, zjevil skutečnosti, které nás vedou k posmrtnému životu a přispívají k našemu **duchovnímu blahu**. Tímto Pánovým zjevením je Písmo svaté – Bible.

(252)

Protože Bible je božským zjevením, je božská v každé své jednotlivé části. Vše, co pochází z Božství, musí být takové. Vše, co pochází z božství, sestupuje prostřednictvím **nebes** k lidem na Zemi. V **nebi** se Bible přizpůsobuje moudrosti **andělů** a na Zemi chápavosti lidí. Proto má Bible **vnitřní duchovní význam** pro **anděly** a vnější **hmotný význam** pro **lidi na Zemi**. Z toho důvodu se naše spojení s **nebem** děje prostřednictvím Bible.

(253)

Skutečný smysl Bible mohou pochopit jenom lidé **osvícení**. A Pánem jsou **osvícení** pouze ti, kteří Ho milují a věří v Něho, protože jejich **nitro** je Pánem povzneseno do svatého čistého **nebeského světla**.

(254)

Doslovný smysl Bible můžeme pochopit pouze pomocí učení, které **osvícený** člověk získal z Bible. **Tento smysl** Bible je přizpůsoben chápání **lidí, i lidí prostých**. Proto potřebujeme učení vycházející z Bible, aby nám dalo světlo.

(Odstavce 255 - 266 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 21

Prozřetelnost

(267)

PROZŘETELNOSTÍ se nazývá Pánova vláda na nebi a na Zemi. Vše dobré, co pochází z lásky, a vše pravdivé ve víře, z něhož vzniká naše duchovní blaho, je z Něho a naprosto nic z nás. Pánova božská péče se stará o **každou maličkost**, která přispívá k **duchovnímu blahu** lidského pokolení. Pán tomu učil u Jana:

... Já jsem ta cesta, pravda i život. ... (Jan 14,6)

A jinde:

... Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. ... beze mne nemůžete činit nic. (Jan 15,4-5)

(268)

Pánova božská prozřetelnost se zabývá každou jednotlivou maličkostí našeho života. Je tomu tak proto, že je pouze jeden pramen života, kterým je Pán, a naše existence, život a jednání pocházejí z Něho.

(269)

Pokud přemýšlíme o božské prozřetelnosti z hlediska **hmotného světa**, dojdeme k závěru, že se zabývá pouze celkovým obrazem, zatímco my se staráme o detaily. To dokazuje, jak málo víme o nebeských tajemstvích. Tento závěr pochází pouze z našich sobeckých a světských lásek a příjemností, které z toho získáváme.

Jestliže tedy pozorujeme, že zlí lidé mají vysoké postavení a větší bohatství než dobří lidé, a když k tomu vidíme, že jsou úspěšní pomocí nemorálních praktik, často si v duchu řekneme, že božská prozřetelnost se na každou maličkost nevztahuje. Zapomínáme však, že božská prozřetelnost nemá na zřeteli záležitosti, které trvají pouze chvíli a končí naším životem na tomto světě. **Pán má na zřeteli věci, které trvají na věky, které nemají konce.**

Nekonečné věci existují skutečně. Ve srovnání s nimi konečné věci ve skutečnosti neexistují. Uvažme, co znamená sto tisíc let ve srovnání s nekonečností. Musíme připustit, že nic. A co je pak těch několik našich prožitých let na Zemi ?

(270)

Bohatství a postavení ve světě nejsou skutečnými božskými dary, i když jim tak často říkáme pro potěšení, jež nám poskytují. Tyto věci přetrvávají a dokonce nás odvracejí od nebe. Skutečnými božskými dary jsou však věčný život a štěstí, které je s ním spojeno. Pán tomu učil u Lukáše:

*Opatřete si ... nevyčerpatelný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol
neničí. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. (Lukáš 12,33-34)*

(271)

Zlí lidé mohou pomocí nemorálních praktik dosáhnout úspěchu, protože božský plán je takový, aby vše, co děláme, vycházelo z našeho **racionálního myšlení** a ze **svobody rozhodování**. Kdyby nám tedy nebylo dovoleno svobodně realizovat své plány, nikdy bychom nebyli připraveni přijmout věčný život. Věčný život do nás proniká, když jsme svobodni a můžeme jasně myslet.

Nikdo nemůže být nucen, aby byl dobrý. Věci, ke kterým jsme nuceni, nejsou trvalé, protože z nás nevycházejí. Cokoli uděláme svobodně v souladu se svým myšlením, se stává naší součástí. Jednáme svobodně, když jednáme ze své vlastní vůle nebo lásky, která je naším skutečným já. Jsme-li nuceni dělat věci, které nechceme, navrací se naše mysl vždy k tomu, co dělat chceme. Kromě toho vždycky chceme dělat to, co není dovoleno, protože všichni máme skrytou touhu být svobodni.

(272)

Skutečnost, že je nám dána svoboda myslet, chtít a dokonce konat zlo (nebrání-li tomu zákon), se nazývá DOPUŠTĚNÍM.

(273)

Když získáme na světě **hmotný prospěch** pomocí nemorálních praktik, zdá se nám, že jsme jej získali svou vlastní chytrostí. Ačkoliv je božská prozřetelnost neustále s námi, dopouští zlo, ale zároveň nás vede od něho.

Když získáme dobro z **nebe**, víme a cítíme, že nepochází z naší vlastní chytrosti, protože přichází od Pána. Získali jsme ho, protože naše božská prozřetelnost připravuje a neustále vede ke konání dobra.

(274)

V **hmotném světle** tuto pravdu nikdo pochopit nemůže, protože zákonům božského plánu se v **tomto světle** naučit nelze.

(275)

Měli bychom si uvědomit, že některé věci jsou Pánem poskytnuty a jiné Pánem předvídány. Pán poskytuje dobré, ale předvídá zlé. Tyto dvě složky musí působit společně, protože vše, co pochází z nás, je zcela zlé, zatímco vše, co pochází z Pána, je zcela dobré.

*(Odstavce 276 - 279 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)*

KAPITOLA 22

Pán

(280)

Bůh je jeden, je stvořitelem a udržovatelem vesmíru. On je tady Bohem nebe i země.

(281)

Dvě věci tvoří z našeho pozemského života nebe: Dobro konané z lásky a pravdivé ideje pocházející z víry. Tento život získáváme od Boha; ani nejmenší částčka nepochází z nás. Proto nejdůležitější věcí v náboženství je uznat Boha, věřit v Boha a milovat Boha.

(282)

Jestliže jsme se narodili jako křesťané, měli bychom Pána uznat – tak jeho Božství, tak jeho Člověčenství. Měli bychom v Něho věřit a milovat Ho, protože všechno duchovní blaho přichází od Pána. Tak tomu Pán učí u Jana:

Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává. (Jan 3,36)

Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den. (Jan 6,40)

Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky. ...“ (Jan 11,25-26)

(283)

Proto křesťané, kteří Pána a jeho Božství neuznávají, nemají s Bohem žádné spojení, což znamená, že nemohou být společně s anděly v nebi. Jediným způsobem, jakým můžeme být spojeni s Bohem, je spojení, jenž od Pána pochází a je v Něm.

Pán učil u Jana, že nikdo nemůže být spojen s Bohem jinak, než prostřednictvím Pána: „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“ (Jan 1,18). „... Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas ani nespátřili jeho tvář.“ (Jan 5,37). „... „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. ...““ (Jan 14,6). U Matouše: „... a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.“ (Matouš 11,27).

S Bohem můžeme být spojeni pouze prostřednictvím Pána, protože Otec je v něm a jsou jednou osobou:

Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce, ... kdo vidí mne, vidí Otce. ... nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně ? ... Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ... (Jan 14,7-11)

Já a Otec jsme jedno. ... abyste jednou provždy pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci. (Jan 10,30,38)

(284)

Otec je v Pánu a jsou jednou osobou. Měli bychom v něho věřit, a jestliže věříme, budeme žít na věky. Z toho vidíme, že Pán je Bůh, jak nás učí Bible.

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u boha, to Slovo bylo Bůh. ... Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. ... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu jakou má od Otce jednorozený Syn. (Jan 1,1-3,14)

A u Izaiáše:

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce. Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“
(Izaiáš 9,6)

Také u Izaiáše:

Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je s námi Bůh).
(Izaiáš 7,14; matouš 1,23)

A u Matouše:

Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel, tj. přeloženo Bůh s námi.
(Matouš 1,23)

A u Jeremiáše:

Hle, přicházejí dny, ... kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. ... A nazvu ho tímto jménem: Hospodin – naše spravedlnost.

(Jeremiáš 23,5-6;33,15-16)

(285)

Všichni křesťané, kteří mají **světlo z nebe**, vidí Božství v Pánu. Nemáme-li **světlo z nebe**, vidíme pouze Pánovu lidskou stránku. Avšak Božství a Člověčenství jsou tak spojeny, že tvoří jednu osobu. Pán tomu učí na jiném místě u Jana: „a všecko mé je tvé, co je tvé, je moje ...“ (Jan 17,10).

(286)

Křesťané vědí, že Pán byl počat z Otce Jehovy, což znamená, že byl počat z Boha. Také víme, že s celým svým tělem vstal z mrtvých, protože v hrobu nic nezbylo. Potom o tom ujistil své učedníky, když řekl: „Podívejte se na mé ruce a nohy; vždyť jsem to já. ... duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ (Lukáš 24,39).

Přestože byl osobou s kostmi a svaly, vešel do místnosti zavřenými dveřmi a potom, když jim dovolit poznat, kdo je, zase zmizel (Jan 20,19,26; Lukáš 24,31).

S lidmi je tomu jinak. Když my vstaneme z mrtvých, ponecháme si pouze svého ducha, ale nikoli své fyzické tělo. Takže když Pán řekl, že není jako duch, říkal tím, že se nepodobá žádnému jinému člověku. Z toho můžete vidět, že 4lověčenství Pána je také božské.

(287)

Všichni máme základ svého bytí (jsoucnost), neboli duši, od svého otce. Tělo je projevem (výrazem) života z duše. Je zrcadlem duše, protože duše vede svůj život pomocí těla podle své vůle. Proto se rodíme s podobou svých rodičů a můžeme od sebe rozeznat jednotlivé rodiny. *(Spolu s mnoha vzdělanými lidmi té doby Swedenborg věřil, že naše duše přichází od našeho otce a naše tělo od naší matky. Tato víra má kořeny až u Aristotela, který byl Swedenborgovi důvěrně znám. Viz Aristotelovy **De Generat. Animal.**, kniha 2, kapitola 4. – poznámka vydavatele.)*

Z toho vidíme, že tělo, neboli lidská část Pána, bylo právě tak božské jako samo bytí jeho života, čímž myslíme duši od Otce. Proto řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14,9).

(288)

Vyznání víry, uznávané v celém křesťanském světě, říká, že Božství a Člověčenství Pána jsou jednou osobou:

Ačkoliv je Kristus Bohem a Člověkem, přesto nejsou dva, ale jeden Kristus. Ano, on je zcela jedinou a jednou Osobou. Právě tak jako duše a tělo jsou jednou osobou, Bůh a Člověk je jeden Kristus. (Athanasijské vyznání víry)

(289)

Jestliže přemýšlíme o Božství jako o třech osobách, nemůžeme mít představu jednoho Boha. I když říkáme, že je jeden Bůh, stále myslíme na tři. Jestliže ale přemýšlíme o Božství jako o třech různých částech jedné osoby, můžeme mít představu jednoho Boha a říkat, že je jeden Bůh a také na jednoho Boha myslet.

(290)

Představu o třech částech jedné osoby máme tehdy, když o Otci přemýšlíme jako o bytí v Pánu a o Duchu Svatém jako z Něho vycházejícím. Pak jsou tyto tři části v Pánu. **Božství samo se nazývá Otcem, božské člověčenství se nazývá Synem a božské působení se nazývá Duchem Svatým.**

(291)

Pán má všechnu moc v nebi i na zemi, protože v Něm je všechno božské. U Jana řekl, že Otec „... všechnu moc dal do jeho rukou.“ (Jan 3,35) a že Otec dal Synovi „... moc nad všemi lidmi, ...“ (Jan 17,2). U Matouše řekl: „všechno je mi dáno od mého Otce; ...“ (Matouš 11,27) a „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ (Matouš 28,18). Tento druh moci je božská moc.

(292)

Jestliže si myslíme, že **Pánovo Člověčenství** je stejné jako u ostatních lidí, přehlízíme jeho početí přímo z Božství a pomíjíme, že naše tělo je vyjádřením naší duše. Rovněž ignorujeme fakt, že s celým svým tělem vstal z mrtvých, nehledě k tomu, jak vypadal při svém proměnění, kdy **Jeho obličej zářil jako Slunce**. A nebereme v úvahu, co Pán řekl o víře v Něho, o své jednotě s Otcem, o tom, jak se stal božským, a o své moci na nebi i na zemi. To jsou božské vlastnosti, které jsou připisovány Jeho Člověčenství.

Rovněž zapomínáme, že i jeho Člověčenství je všudypřítomné (Matouš 28,20) – a z toho čerpáme svou víru, že je všude přítomen ve Svaté Večeři. Všudypřítomnost je božskou vlastností.

Jestliže takto uvažujeme, nechápeme skutečnost, že část Božství, nazývaná duch Svatý, pochází z Jeho Člověčenství. Ale ono skutečně pochází z Jeho Člověčenství, jež bylo učiněno božským, protože Bible říká: „Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.“ (Jan 7,39)

(293)

Pán přišel na svět spasit lidské pokolení, které by jinak zemřelo věčnou smrtí. Zachránil nás tím, že dostal pod kontrolu peklo, protože peklo napadalo každého člověka, který přišel na svět a opustil ho. Tímto zároveň učinil své Člověčenství božským, takže nyní může navždy držet peklo pod kontrolou.

Neustálým vítězstvím nad pokušeními, které k Němu měly přístup člověčenstvím, jež získal od matky, dostal peklo pod kontrolu a učinil své Člověčenství božským. Jeho boj na kříži byl poslední z těchto pokušení a poskytl mu naprosté vítězství.

(294)

Pán učil u Jana, že získal kontrolu nad peklem. Když se přiblížilo utrpení na kříži, Ježíš řekl: „Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven.“ (Jan 12,31) Ve stejné knize řekl: „... Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33). V Izaiášovi se říká:

*Kdo přichází z Edomu, ... hrdě kráčející ve své velké síle ? ... že na vítězství stačím
... K vítězství mi dopomohla vlastní paže, ... Stal se jim spasitelem.*

(Izaiáš 63,1-8;59,16-21)

U Jana sám také říká, že své Člověčenství učinil božským a že Jeho boj na kříži byl posledním z pokušení a poskytl mu úplné vítězství, jež Ho učinilo Božským:

*Když Jidáš vyšel ven, Ježíš řekl: „Nyní byl oslaven Syn Člověka a Bůh byl oslaven
v něm; Bůh jej také oslaví v sobě a oslaví jej hned. ...“ (Jan 13,31-32)*

... Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, ... (Jan 17,1)

*... A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.
...*

(Jan 17,5)

*Nyní je má duše sevřena úzkostí. ... Otče, oslav své jméno ! Z nebe zazněl hlas:
Oslavil jsem a ještě oslavím. (Jan 12,27-28)*

... Což neměl mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy ? (Lukáš 24,26)

Tyto citáty se vztahují k boji Krista na kříži. Oslav ho znamená **učinít ho božským**.

Toto vše vyjadřuje, že **žádný člověk by nemohl být vysvobozen, kdyby Pán nepřišel na svět a nestal se člověkem; takže každého, kdo v Něho věří a miluje Ho, vysvobodil od pekla**. Proto bez Pána není žádného duchovního blaha.

(295)

když Pán učinil své Člověčenství zcela božským, odložil člověčenství své matky a přijal Člověčenství od svého Otce, jež je Božským Člověčenstvím. Od tohoto okamžiku již dále **nebyl** synem Marie.

(296)

Nezákladnější a nejdůležitější věci v každém náboženství je poznat a uznat jeho Boha. Bez tohoto poznání a uznání nelze mít k bohu žádný vztah. Tak je tomu i v křesťanství, pokud neuznáváme Pána. Pán tomu učil u Jana: „kdo věří v Syna, má život věčný. Kdy v Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.“ (Jan 3,36). A na jiném místě: „... jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších.“ (Jan 8,24).

(297)

Jsou tři stránky Pána: Božství samo, Božské Člověčenství a Božské působení. To je nebeské tajemství pro lidi, kteří budou součástí trvalého Nového Jeruzaléma.

(Odstavce 298 - 310 s **odkazy** jsou v původní knize vynechány – pozn. zpracovatele.)

KAPITOLA 23

Správa věcí náboženských a občanských

(311)

Lidé by měli mít pořádek ve dvou oblastech svého života: Ve vztahu k nebi a v záležitostech tohoto světa. Ty, které se týkají nebe, jsou záležitostmi náboženskými, a ty, jež se týkají světa, jsou záležitostmi občanskými.

(312)

Pořádek ve světě nelze udržovati bez SPRÁVCŮ, kteří sledují vše, co lidé činí v souladu s pravidly společnosti nebo proti nim. Měli by odměňovat ty, kteří žijí řádně, a trestat ty, kteří se zákonu a řádu vzpírají.

Kdyby toto nefungovalo, bylo by lidstvo ztraceno. Je tomu tak proto, že **lidé mají dědičně vrozené sklony ovládat ostatní a přivlastňovat si, co patří ostatním**. Odtud pocházejí nepřátelství, žárlivost, nenávisť, podvody, krutost a mnoho dalších špatností, které musí být omezovány zákony. Lidé, kteří konají dobro, by měli být odměňováni úměrně ke své lásce k postavení a majetku. Lidé, kteří konají zlo, by měli být trestáni, např. ztrátou postavení, majetku nebo i ztrátou života.

(313)

Proto tedy lidská společnost musí mít správce, kteří v ní budou udržovat řád. Ti by měli dobře znát zákony, měli by být také moudří a uctívat Boha.

Řád musí být dodržován také samotnými správci, aby z neznalosti nebo pro vlastní prospěch nedovolili lidem škodit řádné společnosti či ji dokonce ničit. Tomu lze zabránit tím, že bychom měli mít správce na vyšší i nižší úrovni, mezi nimiž je vztah podřízenosti.

(314)

Správci, kteří dohlízejí na duchovní věci člověka – na náboženské záležitosti – jsou KNĚŽÍ. Jejich povoláním je kněžství. Správci, kteří dohlízejí na světské věci – na občanské záležitosti – jsou VLÁDNÍMI ÚŘEDNÍKY. V monarchiích jsou nejvyššími vládci KRÁLOVÉ.

(315)

Kněží by nám měli ukazovat cestu k nebi a také by nás po ní měli vést. Měli by nás učit v souladu s naukou své církve, jež pochází z Bible, a vést nás tak, abychom podle ní byli schopni žít.

Kněží, kteří učí pravdě a vedou lidi, aby žili dobrý život, což znamená, že nás vedou k Pánu, jsou dobří pastýři. Naproti tomu kněží, kteří pouze vyučují, avšak nevedou lidi k tomu, aby žili dobrý život směřující přímo k Pánu, jsou špatní pastýři.

(316)

Kněží by si neměli přivlastňovat žádnou moc nad dušemi lidí, protože nevědí, jací jsou lidé uvnitř. Především by nikdy neměli prohlašovat, že mají moc otevírat a uzavírat lidem nebe, protože takovou moc má pouze Pán.

(317)

Pro svaté věci, kterým se věnují, by měli být kněží váženi a respektováni. Moudří kněží však vzdávají čest Pánovi, od Něho pocházejí svaté věci, a přijímají ji pro sebe. Kněží, kteří moudří nejsou, přijímají čest pro sebe a odebírají ji tak Pánu. Ti, kteří pro sebe přijímají čest, která přichází se svatými věcmi, jimiž se zabývají, se starají více o své postavení a bohatství, než o duchovní prospěch lidí. Což má být jejich posláním. Ale **ti, kteří ponechávají čest Pánu a nikoli sobě, pečují více o duchovní prospěch lidských duší než o své postavení a bohatství.**

Úcta, kterou získáváme z našeho zaměstnání, nenáleží nám, ale je s námi spojována podle důležitosti naší práce. Něco, co je s námi takto spojováno, nám tedy nepatří. Ztrácíme to, jestliže o tuto práci přijdeme. **Jakákoli úcta k naší osobě by měla vycházet z naší moudrosti a uctívání Pána.**

(318)

Kněží by měli lidi učit pravdě a tak je vést, aby dobře žili. Nikdy by však neměli nikoho nutit, protože lidé nemohou být nikdy přinuceni, aby věřili čemukoliv, co je v rozporu s tím, co oni ve svých srdcích pokládají za pravdivé. Každý, kdo věří jinak než kněz a nepůsobí navenek problémy, by měl být ponechán na pokoji. Kdo však tyto problémy působí, měl by být ze společnosti vyloučen, protože narušuje její řád, o který by i kněží měli pečovat.

(319)

Kněží jsou zodpovědni za plnění povinností spojených s božskými zákony a bohoslužbou. Stejně tak jsou vládcové a vládní úředníci zodpovědni za plnění povinností, které vyplývají z občanských zákonů a světské spravedlnosti.

(320)

Protože vládcové nemohou vládnout jen sami, mají podřízené úředníky, jimž je dána ke správě určitá oblast, o kterou se vládcové nejsou schopni starat sami. Všichni tito úředníci tvoří vládu, jejíž hlavou je vládce.

(321)

Oprávnění k vládnutí nepochází ze samotných vládců, ale je s nimi pouze spojeno. Vládcí, kteří se domnívají, že mají oprávnění sami ze sebe, nejsou příliš moudří. Totéž platí pro úředníky, kteří si myslí, že úcta k jejich práci patří jen jim osobně.

(322)

Autorita spočívá ve spravování země podle jejích zákonů a ve spravedlivém souzení. Vládcové, kteří uznávají, že zákon je nad nimi, jsou moudří. Avšak ti, co se domnívají, že oni jsou nad zákonem, moudří nejsou. Vládcí, kteří uznávají nadřazenost zákona nad sebou, podřizují svoji vládu zákonu a ten jim tedy vládne. Vědí, že zákon je spravedlností a že všechna pravá spravedlnost je božská. Naproti tomu vládcí, kteří sebe staví nad zákon, považují sebe sama za vládu. Buď se domnívají, že oni sami jsou zákonem, nebo že zákon, jenž je spravedlností, vychází z nich. Takto si přivlastňují cosi božského, čemu by sami měli být podřízeni.

(323)

Lidé, kteří dobře znají zákony, kteří jsou moudří a uctívají Boha, by měli pro svou zemi schvalovat spravedlivé zákony. Když tak učiní, pak vládcové i občané by podle nich měli žít. **Vládcové, kteří žijí podle těchto zákonů a jsou tedy dobrými příklady pro občany, jsou pravými VLÁDCI.**

(324)

Vládcové, kteří mají absolutní moc a své občany považují za pouhé otroky, na jejichž životy a majetek mají právo, a kteří svou moc skutečně takto používají, nejsou vládci, ale **TYRANY**.

(325)

Lidé by měli poslouchat své vládce v souladu se zákony své země. Neměli by své vládce nijak poškozovat ani slovem ani skutkem. Závisí na tom bezpečnost společnosti.

(24)

Doslov

*Kniha **Nebeské město** – neboli v původním názvu **Nový Jeruzalém a jeho nebeská nauka (dle slyšeného z nebe)** – je jednou z méně rozsáhlých Swedenborgových prací, jež shrnuje třiadvacet nauk obsáhleji rozvinutých v jeho ostatních dílech. Stručnost této práce, kterou Swedenborg poprvé publikoval v roce 1758 v Londýně, ji předurčuje jako obzvlášť vhodný úvod pro ty, kteří se chtějí s myšlenkami tohoto křesťanského teologa a mystika pouze seznámit, aniž by se nořili do jeho objemných prací, jakou se například dvanástisvazkové dílo **Nebeská tajemství**. Sedm částí této knihy, z nichž čtyři se zabývají člověkem a jeho duchovní podstatou, životem a vývojem, a zbývající tři dalšími tématy, jako je např. život po smrti, náboženství, Bible, prozřetelnost a Pán, skýtají užitečný a celistvý průřez náboženským a filozofickým učením autora. K přístupnosti a čtivosti přispívá i moderně pojatý překlad, který z původního latinského originálu do angličtiny pořídil rev. Lee Woofenden a z angličtiny do češtiny rev. Martin Krezja.*

*Jak napovídá původní podtitul **dle slyšeného z nebe**, autor díla je přesvědčen, že nejde o jeho vlastní filozofické představy, ale že tato učení přijal z nebe od Pána. Toto přesvědčení dosvědčuje několikrát na různých místech svých spisů, jako například v kapitole 779 **Pravého křesťanství**.*

„Jelikož se Pán nemůže zjevit v Osobě, jak jsem ukázal výše, avšak předpověděl, že přijde a založí novou církev. (Latinský výraz **ecclesia**, který bývá tradičně ve Swedenborgových spisech překládán jako **církev**, Lee Woofenden ve svém překladu **Nebeského města** překládá výrazem **náboženství**. Prvotním, klasickým významem latinského **ecclesia** je **SHROMÁŽDĚNÍ, SNĚM** (na rozdíl od řeckého termínu **kyrios – církev**, který Swedenborg ve svých spisech nepoužívá). Stejně tak latinský výraz **doctrina – nauka, věda, vědění** – Woofenden překládá jako **filozofie**.), což je Nový Jeruzalém, plyne z toho, že tak učiní prostřednictvím člověka, který bude nejen schopen tato učení intelektem pochopit, ale také je vydat. V pravdě dosvědčuji, že se mně, jeho služebníku, Pán zjevil a zmocnil mě k tomuto úkolu, a potom otevřel oči mého ducha, a tak mě uvedl do duchovního světa a umožnil mi pozorovat nebe a pekla; a dále, že jsem od prvního dne neobdržel nic, co se týká učení této církve, od žádného anděla, ale pouze od Pána samého, když jsem četl Bibli.“

Je samozřejmě pouze a jedině na zvážení čtenáře, zda se přikloní k myšlence, že Emanuel Swedenborg skutečně psal z Božského pověření, či zda bude toto dílo považovat za jeho vlastní myšlenky. Ať již však bude usuzovat tím či oním způsobem, mnozí se jistě – spolu s takovými mysliteli, jako byli například Goethe, Jung, Balzac, Borges, Blake či Dostojevskij – shodnou na jednom: Že obsahuje neobyčejně pozoruhodné a podnětné myšlenky, otevírající nové obzory lidskému duchu.

Lenka Máchová

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

www.anjos-ceu.eu

www.angeli-raja.eu

3.4.2004

IVO A. BENDA